

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Desembre 2005 Núm. 18 · 3 Euros

www.fcbarcelona.com

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU ■

Reflexions sobre l'animació a l'estadi

Ambaixadors solidaris
L'ONU i la UNICEF es vinculen a la imatge de Ronaldinho i Eto'o

Rosa Cullell
La directora del Liceu parla de l'exigència dels públics del país

La veu del Camp Nou
Descobrim Manel Vich, 'l'speaker' dels dies de partit a l'estadi del Barça

➤ **hi ha minuts inoblidables**
segueix-los en el teu rellotge oficial

Viceroy et presenta el rellotge oficial del FCB: Caixa d'acer amb esfera negra, maquinària de quars amb crònògraf , calendari a les 3h, submergible fins a 100 metres (10ATM), corretja negra de poliuretà. Tot un equip.

FCBARCELONA

DESEMBRE DEL 2005

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Àrístides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210

Direcció electrònica: revista@club.fcbarcelona.com

Director: Jordi Badia**Subdirectors:** Antoni Aira, Eduard Pujol
i Toni Ruiz**Redactor en Cap:** David Saura**Redactors:** Andrea Balducci, Oriol Bonsoms, Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Vanessa Forn, Gustau Galvache, Kilian Guasch, José Manuel Lázaro, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Anna Segura, Josep Miquel Terés i Manel Tomàs**Col·laboradors:** Pilarín Bayés, Xavier García Luque, Manuel Oliveros i Joan Maria Pou.**Disseny i Infografia:** Grupo ADI**Fotografia:** Àlex García, Bevenrain, Centre de Documentació Barcelonista, El 9, Mundo Deportivo, Seguí, Sport.**Publicitat:** FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Tèlf. 934963672**Impressió:** Rotocayfo Quebecor**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 23 de novembre del 2005.

L'animació al Camp Nou, un repte de tots

Hi ha comparacions que són odioses i n'hi ha que són molt encertades. I encara n'hi ha unes altres que són odioses i encertades alhora. Tot sovint al Camp Nou se'l compara al Gran Teatre del Liceu. O, més ben dit, a qui es compara, pel seu comportament i per les seves reaccions davant l'espectacle són els públics respectius. En aquest sentit, la directora general del Liceu, Rosa Cullerell, ens diu en una entrevista que l'exigència del públic del Camp Nou i del Liceu defineixen i acosten les dues institucions. És l'opinió d'una personalitat destacada, que coneix molt bé el tarannà de les dues institucions –i d'altres que també són definitòries del país, com La Caixa i Edicions 62–, i que situa en l'aspecte sociològic el debat de per què no anima prou el públic de l'estadi del Barça, o per què només ho fa en les grans ocasions.

L'animació al Camp Nou és un debat recurrent. És un tema que no està ben resolt. Hi ha qui diu que és irresoluble. En aquest bàndol s'hi alineen tots aquells que fan referència als aspectes estructurals del Camp Nou, excessivament obert per mantenir-hi el so i multiplicar-ne l'efecte, i a la idiosincràsia dels catalans. Com a exemple, els qui recorden Les Corts, és el cas del petit gran jugador que fou Marià Gonzalvo, expliquen que tot i les dimensions de l'estadi, més idònies per crear un ambient intimidador per al rival que no pas les del Camp Nou, normalment era l'equip amb el seu joc el qui havia d'engrescar el públic a animar-los.

Que aquestes dues explicacions són certes és indubtable. Una altra cosa ben diferent és donar-les per inexorables. La resignació no ens ha de ser permesa. De fet, hi ha d'altres experts en aquestes qüestions que apunten com a solució determinades correccions de la litúrgia de cada partit, tant en els missatges sonors com els visuals que s'hi emeten –el Camp Nou seria un espai de comunicació que no és tractat com a tal, segons aquesta anàlisi–, o que donen exemples de com el comportament pot ser motivat sense atemptar contra cap tret identitari. Una prova seria la facilitat i la normalitat amb què el públic del Camp Nou ha adoptat els mosaics, directament importats en el seu dia des dels camps italians.

Del debat que plantegem des de la REVISTA BARÇA se'n poden extreure unes quantes conclusions. La primera que, efectivament, hi ha unes dificultats objectives derivades de les característiques del Camp Nou i del tarannà del públic culer. Tanmateix, hi ha una segona conclusió que incideix en la capacitat de modificar aquest comportament, com de fet succeeix en les grans ocasions –els partits contra el Reial Madrid o en determinades eliminatòries europees, especialment quan s'ha de remuntar un resultat molt advers– i tot sovint al Palau Blaugrana.

Aquesta segona conclusió és la que obliga a la rebel·lió i situa el debat en un altre terreny: què fer, com fer-ho i qui ho ha de fer. Perquè també és evident que no pot ser un canvi ni impulsat ni promogut des de la direcció del club. Pot ser permès i tutelat, per evitar-ne derivacions possibles i no desitjables, però la iniciativa ha de ser externa. Perquè és cert que l'animació al Camp Nou és una qüestió que no està ben resolta i que és un repte compartit de tot el barcelonisme ■

The Vueling logo is displayed in a yellow rounded rectangle in the top right corner of the advertisement. The logo itself is in a dark grey, lowercase, sans-serif font.A small, stylized cloud character with a face, colored in the FC Barcelona colors (blue and red), is positioned above the first speech bubble.

SI GUANYA
EL BARÇA,
GUANYES TU.

A stylized cloud character with a face, colored in the FC Barcelona colors (blue and red), is positioned to the left of the second speech bubble.

CADA COP
QUE EL BARÇA
GUANYI
A LA Lliga,
EL DIMARTS
SEGUENT...

A stylized cloud character with a face, colored in the FC Barcelona colors (blue and red), is positioned below the third speech bubble.

ALL VUELING
CITIES DES DE
15€
TRAJECTE!

COMPRING A WWW.VUELING.COM/FCBARCELONA 902 495 902

Campanya especial només aplicada a partits de Lliga guanyats. Excliusiu per socis FCBarcelona. Cada soci pot comprar dos bitllets i es requereix una antelació de 15 dies. Per canvis de data s'aplicaran les condicions generals de Vueling. No es permeten canvis de nom. Places limitades per avió. No vàlid per ponts ni festes locals o nacionals. Aquests preus són per trajecte sense incloure taxes. Vola!

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

6 **L'animació al Camp Nou, debat obert**
Reflexions diverses

10 **Esclat de colors**
Quan el Camp Nou es transforma

14 **Parlem amb Rosa Cullell, directora del Gran Teatre del Liceu**
"L'exigència defineix Barça i Liceu"

EL CLUB DIA A DIA

34 **El pòster**
Pilarin Bayés dibuixa l'estadi en homenatge a 'Tísner'

38 **Ambaixadors solidaris**
Tants jugadors com apostes solidàries

42 **La Taquilla de Manel Vich**
La veu que mai desafina

UN CLUB AMB HISTÒRIA

50 **Quina Nit. Recital a Anfield**
El millor Barça a la ciutat dels Beatles

52 **L'ex. Terry Venables**
El 'Míster'

SERVEIS BARÇA

58 **Barça Toons**
Els reis d'aquest Nadal

62 **El Gran Repte**
Creix amb el Barça

6 L'animació al Camp Nou, un debat obert al barcelonisme

10 L'esclat de colors. Imatges de l'estadi que mai oblidarem

34 El pòster central. Pilarin Bayés dibuixa l'ànima de la graderia

50 Recital a Anfield Road. Un memorable 1 a 3 a Liverpool

52 L'ex. Terry Venables L'entrenador de la Lliga del 85

PATROCINADORS

PROVEÏDORS

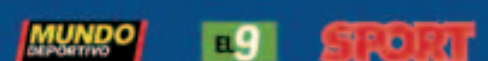

PATROCINADORS DE SECCIONS

PRINCIPAL BÀSQUET OFICIAL BÀSQUET HANDBOL HOQUEI

MITJANS COL-LABORADORS

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

L'ANIMACIÓ AL CAMP NOU, DEBAT OBERT

Quantes vegades hem sentit el silenci que es respira al Camp Nou? Per què es compara tan sovint l'estadi amb el Liceu? Per què som tant exigents amb l'espectacle? La REVISTA BARÇA vol sumar-se a un debat històric entre els barcelonistes. Reflexionem sobre l'animació al Camp Nou, perquè som conscients que es tracta d'un repte compartit.

■ TEXT: Toni Ruiz | FOTOS: Hugo Fernández / Miguel Ruiz

L'ANIMACIÓ A L'ESTADI

El Camp Nou és un estadi únic. Per la seva llegenda. Per la seva majestuositat. Però també per les seves reaccions davant l'espectacle. L'exigència sempre ha caracteritzat el públic de l'estadi. Però també el seu compromís amb l'equip. Els barcelonistes es consideren, en general, entesos de futbol. Durant dècades han pogut gaudir de les excel·lències dels millors talents mundials. Han compartit els automatismes tàctics d'equips que han fet història. Però aquesta exigència justifica el clima silenciós que sovint s'imposa al camp? Probablement, no. En un gest inconformista i amb l'afany de seguir millorant, des de la REVISTA BARÇA ens hem proposat reflexionar sobre aspectes que ens ajudin a comprendre la realitat que es viu a l'estadi i plantejar-nos l'animació al Camp Nou com un repte de futur.

Què ens diu la història?

Conèixer el passat és bàsic per plantejar-nos el futur. Per això el primer que hem fet és fixar la

El Barça té 106 anys d'història. Sempre hem viscut el futbol de la mateixa manera?

vista enrera. Com reaccionava el públic de Les Corts? Com ho vivien els jugadors d'altres èpoques? Reflexions de passat, protagonistes del reportatge 'Crits, mosaics i molta calma', on també es repassen fenòmens més recents, com els mosaics o l'onada. Més endavant la secció 'Quina nit' es dedica al darrer partit que el Barça va jugar a Anfield Road. És l'excusa per analitzar com els camps britànics han assumit com a himne la cançó *You'll never walk allone*.

Com condiona la nostra manera de ser?

També fem atenció al perfil del públic del Camp Nou. Fins a quin punt condiona la predisposició a animar la mitjana d'edat dels abonats? Som els catalans gent especialment donada a cantar? Per què en els grans partits i, especialment, en les finals, els barcelonistes es transformen? Aquestes qüestions les tractem al reportatge 'Una manera de ser, una manera d'actuar'.

Ajuda l'estructura de l'estadi?

La tipologia del Camp Nou, entesa com un gran teatre, afavoreix el consum del futbol com a espectacle però, afavoreix la ressonància dels cànctics? Què en diuen els savis? Analitzem per acabar la participació del col·lectiu en el reportatge 'Factor camp' ■

Instantànies pròpies del Camp Nou

Una jornada de futbol al Camp Nou permet captar en imatges la idiosincràsia dels aficionats que omplen les graderies de l'estadi. El públic blaugrana és reconegut per la seva exigència però també pel seu gust futbolístic i pel seu reconeixement davant accions de joc net. La majestuositat de l'estadi del FC Barcelona fa especialment emotiva la interpretació d'*Els Segadors*, del *Cant del Barça* o del *Cant dels Ocells* als minuts de silenci.

FECSA ENDESA I EL BARÇA, MÉS UNITS QUE MAI.

A Fecsa Endesa sentim la mateixa passió que tu pel Barça. Per això, com a proveïdors d'energia oficials del FC Barcelona, presentem una **TARIFA ESPECIAL DE GAS** per als seus socis. Amb aquesta tarifa gaudiràs d'un **10% DE DESCOMPTE EN EL CONSUM DE GAS** durant el primer any i un 7%* en el consum més un 15% en el terme fix a partir del segon any, si el contractes abans del 31 de desembre. També tindràs un **Servei de Reparacions Urgents 24 hores** totalment gratis.

Tarifa
BARÇA
GAS

10%
descompte en gas

* Si contractes llum i gas conjuntament, 3% si només contractes llum i 7% si només contractes gas. Els preus són els de la tarifa regulada. Els preus de la tarifa regulada són els de la tarifa regulada.

Proveïdor Oficial
FC Barcelona

**Truca ara mateix al 900 84 28 84,
i comença a estalviar.**

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

UNA MANERA DE SER, UNA MANERA D'ACTUAR

L'edat dels assistents, l'hora d'arribada a l'estadi, la tradició a l'hora de cantar o el vestuari del públic. Aquests són alguns dels elements que influeixen en la predisposició dels aficionats per animar i donar suport a l'equip. Veiem de quina manera hi són presents al Camp Nou.

■ TEXT: David Saura | FOTOS: FCB

De les 98.000 localitats del Camp Nou, més de 87.000 estan abonades. Per tant, la gran majoria dels assistents als partits que es juguen a l'estadi són sempre els mateixos i responen a un perfil força regular. Només el públic que compra la seva localitat a les taquilles o les persones que acudeixen amb el carnet que els ha deixat un soci aporten el tret diferencial al Camp Nou.

Entre els abonats la mitjana d'edat és de 49 anys, set anys més que la mitjana dels socis (vegeu el gràfic de la pàgina següent). A més, en la majoria de casos es tracta de socis que fa molts anys que tenen el mateix abonament, que és un element molt preuat entre la massa social culer. En aquests sentit, Laurent Colette, cap d'instal·lacions del FC Barcelona, reconeix que "tenim un estadi 'hiperabonat' on no hi ha gaire renovació del públic assistent", que es caracteritza perquè té "una edat i un nivell econòmic elevat".

Aquestes peculiaritats no són, per si mateixes, negatives, però no afavoreixen a fomentar l'animació. "El públic més adult no té la mateixa passió que la gent jove. Però això és normal, també ho noto jo mateix a mesura que

passen els anys", resumeix Laurent Colette. En definitiva, una imatge que s'associa més al tòpic de l'aficionat amb el cigar que no pas amb la bufanda lligada al cap. De fet, les bufandes i les samarretes, molt habituals a d'altres camps, són poc presents a l'estadi.

L'arribada, poc abans de començar

En l'anàlisi del perfil del públic del Camp Nou, també cal tenir present l'hora d'arribada a l'estadi. Tenint en compte que prop del 89% dels seients del Camp Nou estan abonats, per a la majoria dels assistents el fet d'anar a l'estadi no és un esdeveniment excepcional sinó que té més elements de rutina. És per aquest motiu que els assistents tenen molt assimilat aquest ritual, que s'ajusta força a l'hora de començament dels partits.

L'edat mitjana dels abonats, 49 anys, i la seva idiosincràsia condicionen l'animació a l'estadi

Segons la mitjana estadística dels partits d'aquesta temporada, en la majoria de casos només un 35% dels assistents han passat pel torn d'entrada mitja hora abans que comenci el matx. La gran majoria, al voltant del 55%, ho fa en els 30 minuts previs, mentre que l'altre 10% ho fa un cop la pilota ja ha començat a rodar.

A diferència del que pot semblar, aquestes dades varien molt poc si el partit es juga entre setmana o en cap de setmana. En els casos dels partits de Lliga de Campions o de Lliga espanyola disputats en dimarts o dimecres, l'entrada s'ajusta encara més a l'hora del partit (i fins i tot començat), però sense moltes diferències respecte dels partits en dissabte o diumenge. Per tant, l'hora o el dia del partit són factors que no canvien gaire les rutines dels abonats per anar al camp.

La predisposició a cantar

Tots aquests factors no ajuden a l'animació, però no són els únics. Antoni Ros Marbà, prestigiós director d'orquestra i autor de la música del *Cant del Centenari*, també participa en aquesta reflexió afegint nous elements

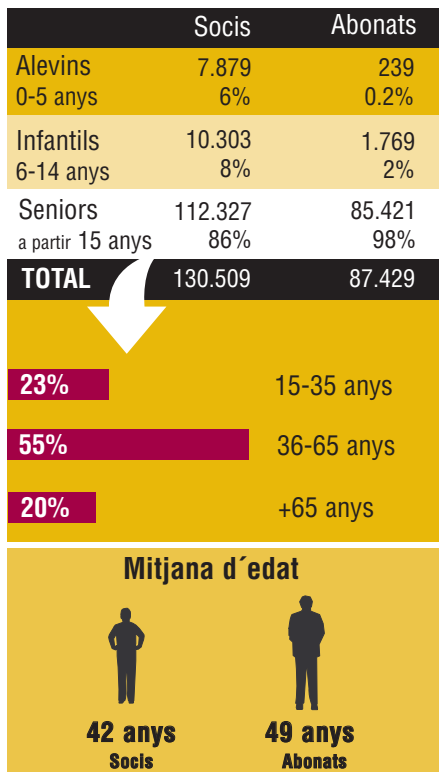
Les festes prèvies com a punt de trobada

En els últims anys, el Camp Nou ha estat escenari de diverses activitats prèvies als partits. Amb aquestes accions es vol afavorir que els assistents comencin a viure el partit molt abans que la pilota comenci a rodar. D'aquesta manera, la predisposició per animar i viure l'espectacle és més elevada. "A Anglaterra, per exemple, la gent queda molt abans de l'hora d'inici del partit i acudeixen en grup a l'estadi. I a Perpinyà, als partits de rugbi de la USAP, el partit és una activitat que hi ha al mig d'un dia de festa", comenta Laurent Colette, cap d'instal·lacions del FC Barcelona, que aposta per "allargar la festa del futbol" al Camp Nou.

L'ANIMACIÓ A L'ESTADI

d'anàlisi: "Cal tenir en compte que els catalans no som massa de cantar... No forma part del nostre tarannà, però les condicions del Camp Nou, que és majestuós però molt gran, tampoc hi ajuden. Potser una cosa porta a l'altra." Antoni Ros Marbà contraposa l'animació del Camp Nou a la d'altres pobles més al nord, com els anglesos o els bascos. "La tradició coral catalana és diferent, tant pel tipus de veu com pel repertori, que és menys extrovertit. Les veus del nord, amb molta tradició, són molt particulars. A més, canten de manera espontània", explica després d'haver-ho comprovat personalment en una recent visita a San Mamés.

Aquests dos conceptes, la tradició i l'espon-taneïtat, són elements que, sota el seu parer, tenen molta influència en l'esperit d'animació dels camps anglesos o bascos. En canvi, no són característiques pròpies del públic de l'estadi, explica Ros Marbà, soci del Barça des del 1967, que aposta per incloure algun "element de singularitat" en l'animació, com ara el so de les gralles.

En tot cas, la predisposició per animar del públic de l'estadi no és un debat nou, ja que tam-

bé era present fa trenta anys, quan, amb motiu del 75è aniversari, es va fer el concurs per escollir el nou himne, que finalment va ser el *Cant del Barça*. Per a Ros Marbà, l'elecció d'aquest cant va ser un encert: "És un himne que convida a participar, a picar de mans. És un cant popular però amb un alt valor qualitatiu. El text reflecteix el club i la música és engrascadora. A més, dona el perfil del nostre club." Però aquesta participació, molt present quan els jugadors surten al camp, perd intensitat a mesura que passen els minuts.

Les finals, el contrapunt

Totes aquestes característiques del públic del Camp Nou es contraposen amb la dels aficionats del Barça que acompanyen l'equip a les finals, tant de la Copa del Rei com de competició europea. La història recent demostra, en una ràpida percepció visual dels assistents, que, en aquests partits, els rituals són molt diferents: la predisposició comença hores abans del partit, la participació és col·lectiva, l'edat mitjana dels aficionats és molt més jove i el color blau-grana és dominant a les grades. Una metamorfosi que no té continuïtat al Camp Nou ■

El futbol VIP

El nivell econòmic dels assistents d'un espectacle de futbol és un aspecte que també pot condicionar la predisposició dels espectadors. Entre les persones d'un alt nivell adquisitiu, amb un ampli ventall d'opcions d'oci, el futbol n'és una més. En canvi, entre les classes mitjanes i baixes, el futbol sovint serveix com a vàlvula d'escapament, emmarcat com un esdeveniment excepcional en el calendari. A més, el futbol tendeix a potenciar cada vegada més la vessant més exclusiva i singular de l'esport, amb la proliferació de llotges i seients exclusius, a preus més elevats, com es pot comprovar en la construcció de nous estadis. Aquesta aposta, més còmoda, confortable i econòmicament més rentable, avança en detriment d'una visió més popular del futbol.

Les característiques de l'afició al Camp Nou es transformen del tot en els desplaçaments a les finals, quan el perfil dels seguidors és molt diferent

Aquesta targeta distingeix els campions

Segur que estàs orgullós del Barça i dels seus èxits. Però has pensat que encara podries celebrar les pròximes victòries amb més força? El motiu: la Targeta Visa Barça. Una targeta plena de descomptes, viatges amb l'equip,

Punts Barça bescanviables per productes oficials... i molts avantatges més. La targeta que es mereixen els campions.

Parlem?

 "la Caixa"

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

CRITS, MOSAICS I MOLTA CALMA

És un debat recurrent del barcelonisme: per què el Camp Nou no és una olla a pressió o, millor, per què només ho és en les grans ocasions? Un estadi tan gran podria ser un instrument clau per ajudar l'equip en els partits a casa, però el més habitual és que la graderia del Camp Nou mostri la seva cara més tranquil·la. Ha estat així sempre? És un problema d'incentivació?

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: FCB

Hi ha un crit unànime que sempre s'ha mantingut al camp del Barça, des de Les Corts fins al Camp Nou: "Baaaaarça!! Baaaaarça!!" Quan encara no s'havia estrenat el *Cant del Barça*, que des de la meitat dels anys setanta obre les jornades de futbol a l'estadi, a Les Corts ja es co-rejava el nom del club. Era l'inici del ritus que durant més d'un segle ha unit l'equip i l'afició les tardes de futbol.

El capità del mític equip de les Cinc Copes, Marià Gonzalvo, recorda l'ambient a Les Corts: "L'afició d'aquella època també era acollidora i tranquil·la, com ara. Els catalans som així". Però matisa: "Ara!, quan es juga bé i arriben els gols, la gent respon com enlloc". Segons Marià Gonzalvo "hi ha moments que sembla que estigués al Liceu, però és el jugador qui ha d'animar i fer seguir el públic".

Jordi Sant va ser un membre destacat de la Penya Almogàvers. En les acaballes d'aquest 2005 assegura que "el Camp Nou és com una gran orquestra plena de músics. Aquests músics són un públic que troba a faltar el ritme, la referència i la batuta d'un director. Aquest director és el jovent, un element imprescindible si es vol una

orquestra que faci bon so. Vaja, si es vol que l'estadi sigui un clam". Reflexions com aquesta han motivat un debat històricament recurrent: el de la creació de la Grada Jove, que mai s'ha arribat a concretar. La idea original, recolzada per una part majoritària dels socis, va néixer a finals dels anys 80. L'objectiu era situar un mínim de 4.000 joves a una zona estratègica de l'estadi. Segurament darrera d'un dels gols de la segona graderia, com és habitual als camps italians.

El directiu de l'àrea social Antoni Rovira recorda com en el seu moment es va justificar que la logística de l'operació era molt complicada, ja que afectava directament a molts socis que tenien les seves localitats en aquesta zona del camp. L'associació de la propietat dels abonaments a vincles familiars que sovint vénen de lluny sempre ha estat una idea molt arrelada en la gent del Barça, i això encara ho complicava més. Tal i com explica Rovira, "ara fer aquesta operació encara és molt més complicada, tot i que la Junta té el propòsit ferm de tirar endavant aquesta vella aspiració. Avui al camp hi ha poques localitats lliures. Un 89% de l'aforament de l'estadi està ocupat, i això no es pot perdre de vista". De

moment, doncs, la iniciativa de la Grada Jove està l'expectativa de resoldre aquest problema logístic. Però segons Rovira, "també s'ha de tenir present que en els últims dos anys una de les prioritats de la Junta directiva ha estat plantar cara als violents, cosa que ha obligat a fer passar pel davant d'un projecte engrescador com aquest, totes les accions que ens han permès diluir força la presència dels incívics a l'estadi i l'activitat organitzada dels grups violents".

Crits i silencis

El Camp Nou sempre ha estat un estadi força silenciós, on sovint la nota sonora més alta l'han aportada les aficions visitants i grups concrets de culers, més o menys actius segons les èpoques. Un estadi com el del Barça, ple de gom a gom i amb una afició abocada en l'animació de l'equip del minut u al noranta, segurament faria impossible la concentració dels equips rivals. Això, de fet, és el que passa en les grans nits de la temporada: quan el Barça rep la visita del Reial Madrid, o quan s'ha de fer història a Europa, amb remuntades heroiques en eliminatòries decisives de la Lliga de Campions, i fa anys l'antiga Recopa. En aquest tipus de jornades el públic està especialment motivat. S'organitzen mosaics i, si convé, tot el públic segueix els cànctics que inicien els grups d'animació organitzats o l'espontaneïtat dels aficionats després d'una gran jugada. Però el cas és que aquestes imatges de soroll, cridòria i passió queden restringides a

L'afició del Barça és tranquil·la a l'hora de seguir els partits a l'estadi, però sempre ha respost bé a les diferents iniciatives que se li han proposat

PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

partits molt concrets. Quan passen, i s'han resolt positivament, la calma torna a l'estadi.

Saltar del seient

El fet és que el Camp Nou acostuma a estar en calma i que els aficionats del Barça només salten del seu seient quan l'equip marca o quan des dels punts més dinàmics de la graderia es genera l'oneig, la típica onada que envaeix l'estadi en les tardes més felices. Amb tot, si hi ha una expressió de festa i de suport a l'equip que s'ha mantingut durant anys i que caracteritza l'afició del Camp Nou, aquesta és el mosaic.

El primer mosaic el va organitzar la Penya dels Almogàvers, amb el Jordi Sant com a cervell i dinamitzador. Va ser l'any 1991. Era un Barça – Juventus de Recopa. Aquest grup d'aficionats que es concentra al Gol Nord va assumir el cost de l'operació. Segons Sant, "el resultat va ser poc vistós, però l'experiència va ser molt positiva i va marcar l'inici d'una tradició que periòdicament ens projecta al món".

La iniciativa va respondre a una inquietud personal de Jordi Sant, un apassionat del Barça i un bon observador dels fenòmens d'animació que

**CADA DIJOUS
A LES 21.40
NOUS CAPÍTOLS**

**L'ÚNIC MINISTERI DE TV3
Amb Miquel Calçada**

Afers EXTERIORS

3

Mitjà audiovisual del FC Barcelona

hi ha als camps de futbol d'arreu. “En aquells moments estava afiliat als Almogàvers i col·leccionava cançons i fotografies. Eren imatges que reflectien l'ambient colorista i festiu de les graderies d'altres equips, especialment d'Anglaterra i d'Itàlia”, recorda.

Itàlia, referent

El estadi italià, per tant, van ser-ne el referent. En aquest país la tradició dels mosaics se situa als anys 70. De fet, els camps de futbol italians encara avui són dels més temuts pels equips que els visiten, especialment per l'escalf i l'actitud de l'afició local. Entre setmana els grups d'aficionats es reuneixen per preparar la coreografia que seguiran en el partit del diumenge.

Els càntics, els balls, els mosaics... tot plegat s'assaja en detall, i durant els 90 minuts de joc, diferents directores de zona, disposats en llocs estratègics dels estadis, condueixen la perfecta orquestra en què es converteix tota la graderia. Sant recorda alguns dels partits que va viure a Itàlia abans d'importar els mosaics a l'estadi del FC Barcelona: “Era un tipus d'acció que m'atreia especialment. Entenia que podia ser un molt bon mitjà perquè els culés expressésim i mostréssim d'una manera molt visual i participativa el nostre suport incondicional als colors del club”, assegura.

L'afició del Barça ha estat tradicionalment un col·lectiu tranquil a l'hora de seguir els partits a l'estadi. Amb tot, les diferents iniciatives,

impulsades pel club o per grups de socis, sempre han tingut una bona acollida. Potser falten incentius? Potser manquen grups que assumeixin desacomplexadament el seu paper de dinamitzadors de l'estadi? L'experiència amb els mosaics i els càntics ens demostra que la gent respon.

Des del 1991 fins a l'actualitat, a l'estadi s'hi ha organitzat més de quaranta mosaics. Un esclat de color que és únic, i que té el reconeixement d'arreu del món, sobretot ara que si el llenguatge visual té força, el missatge pot donar la volta al món en qüestió de minuts. Els diaris *Sport* i *Mundo Deportivo* han estat històricament els fidels patrocinadors d'aquests mosaics ■

Els orígens de l'onada

El 18 de setembre de 1984 el públic d'un estadi va fer per primera vegada l'onada. Mèxic i Argentina s'enfrontaven en un amistós, al Estadio Universitario. La celebració va arribar quan els mexicans van marcar el gol que empatava el partit a un gol. Manuel Negrete igualava el marcador, un minut després que Jorge Burruchaga hagués marcat pels argentins. L'esclat de joia va ser immens i la gent va començar a aixecar-se dels seus seients, onejant unes banderes que des de la graderia dibuixaven una espècie de mar en moviment. En el partit del Mundial 86 que va enfrontar Mèxic i Bulgària, el 15 de juny de 1986, Negrete va tornar a marcar “un gol inoblidable”, ara al Estadio Azteca. El camp estava tapissat amb els colors verd, blanc i vermell, com la bandera dels països que s'enfrontaven en aquell partit. Negrete, amb un gol espectacular de tísica, el de l'1 a 0, va fer que l'onada s'estengués per tot l'estadi. I la celebració es va tornar a repetir amb el gol de Raúl Serín, que de cap va marcar el 2 a 0 definitiu. Televisions d'arreu del món van retransmetre aquella celebració i des d'aquell moment l'onada es va estendre a tots els estadis de futbol del planeta.

FCBARCELONA

by PAUL **V**ERSAN

Nova

Col·lecció Acer

Fashion on steel

©FCB

Col·lecció oficial composta per 13 exclusives peces.
Consulti a la seva joieria o botiga especialitzada.

ESCLATS DE COLOR

■ FOTOS: MUNDO DEPORTIVO / SPORT

Els dies de festa grossa els mosaics identifiquen la graderia del Camp Nou. Avui ja són una tradició, un element propi. Els mosaics porten el color a l'estadi. El blau i el groc, sovint combinats amb el vermell i el groc de la senyera. Dibuixen una catifa en moviment que demostra a l'equip visitant i al món la força que hi ha darrere de l'onze titular del Barça. Esclats de color, esclats d'afició.

BARÇA

25 de març del 2004: FCB-Cèltic de Glasgow
Foto: Eduard Omedes (Mundo Deportivo).

Inici del Centenari
28 de novembre del 1998: FCB-At. de Madrid
Foto: Antoni Campaña (Sport).

10 de maig del 1987:
FCB-Reial Madrid
Foto: Pere Puntí
(Mundo Deportivo).

100 anys d'història
28 de novembre del 1998: FCB-At. de Madrid
Foto: Joan Monfort (Sport).

L'històric 5 a 0
8 de gener del 1994: FCB - Reial Madrid
Foto: Antoni Campaña (Sport).

 PER QUÈ NO CANTA EL CAMP NOU?

EL FACTOR CAMP

El debat sobre l'animació al camp del Barça quedaria coix si oblidés un aspecte essencial en una tarda de futbol. L'escenari, el propi Camp Nou. La REVISTA BARÇA busca el parer de dos àmbits aparentment allunyats. El de l'arquitecte, capaç d'analitzar el camp com a construcció de l'home, i el del savi de la comunicació, que estudia els missatges i els símbols.

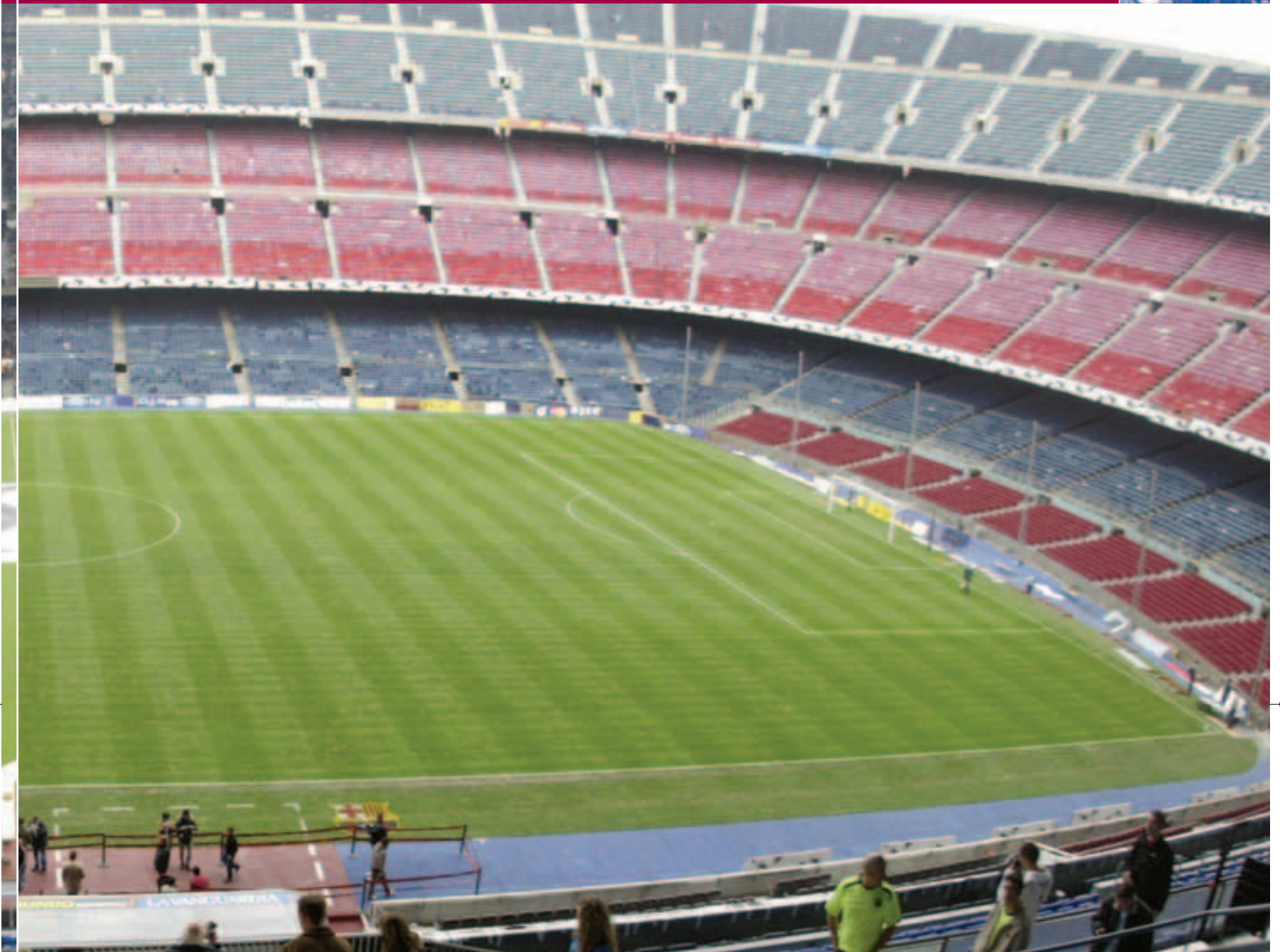
■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Àlex García

Tant si és de nit, amb els neguits del partit, com si és de dia, amb la tranquil·litat de l'endemà, les graderies del Camp Nou mantenen un tret característic: l'elegància d'un disseny que no caduca. És el camp del Barça, és una part de casa nostra. És allà on vivim el futbol, a mitja hora de la cuina, a tres quarts

del menjador, o a dues hores amb autocar de les habitacions dels nens. És casa nostra i la coneixem bé. És gran, molt gran. Si no fos així, difícilment s'hi podrien aplegar més de 90.000 persones a la mateixa hora. Aquesta realitat, la de donar resposta a les demandes del públic, és la que va guiar el projecte ori-

ginal del Camp Nou, de l'arquitecte Francesc Mitjans, i la que es va tornar a imposar l'any 82 quan el Barça es va plantejar l'ampliació de l'estadi.

Han passat els anys i la REVISTA BARÇA es fa preguntes sobre l'animació a les graderies del camp. Un dels interrogants que ens hem fet

és saber si les característiques del propi estadi han acabat definint el comportament del públic del Barça. L'arquitecte Juan Pablo Mitjans coneix bé el camp i planteja el punt de partida: "l'estructura i les característiques del Camp Nou responen a dues premisses, la capacitat i la visibilitat. No podíem respondre únicament una d'aquestes dues exigències, hauríem fet les coses a mitges". El punt de partida era crear un gran teatre, el més gran. Que pogués donar cabuda a tot el barcelonisme. Per aconseguir-ho només es podia optar per "aquesta generositat dimensional" que el fa únic. Però aquest tret, tenint en compte que el futbol és espectacle i que s'ha de poder consumir com a tal, s'havia de fer compatible amb la visibilitat. Es tractava de democratitzar aquesta qualitat, aconseguir, segons Juan Pablo Mitjans, que "tot el públic, s'assegués on

s'assegués, veiés bé l'espectacle del futbol". Aquesta exigència i les dimensions del camp, han fet que molta gent quedi lluny del terreny de joc, sobretot el públic que ocupa les localitats de la tercera graderia.

L'estadi no en té la culpa

L'arquitecte que va dirigir l'ampliació del camp als anys 80 manté que "tot i tenir en compte les particularitats del camp, que és molt gran, és exagerat vincular el to més aviat tranquil del públic del Barça al disseny de l'es-

tadi". Mitjans recorda que "a Grècia hi ha aficions molt sorolloses en camps molt oberts". Fent anàlisi comparativa, també apunta el cas de camps de futbol que s'han anat ampliant sense haver estat pensats inicialment per suportar-les. Segons diu, "aquestes accions han creat estadis molt grans, però amb unes graderies molt verticals que arrossegueu autèntics problemes d'accessibilitat". En el cas oposat hi ha les construccions que, encara avui, volen recordar l'estètica dels camps anglesos, jugant la carta de la pressió del públic a l'e-

Els arquitectes continuen mantenint que sense la "generositat dimensional" del Camp Nou és impossible pensar un estadi per a 90.000 barcelonistes

L'ANIMACIÓ A L'ESTADI

Un gran espai multifuncional, apte per a tots els públics

L'aposta per la visibilitat i els detalls que l'acosten al Liceu han convertit el Camp Nou en el teatre més gran del país. La gespa és l'escenari i les graderies fan de platea. Potser és per això que a l'estadi hi han actuat cantants i grups variats. Lluís Llach el va omplir el juliol del 86, Bruce Springsteen l'agost del 88, en uns concerts inoblidables, i Julio Iglesias i els Tres Tenors van repetir èxit seduïnt uns públics més clàssics. U2, aquest estiu, és un altre exemple de com el camp del Barça pot moure altres passions, allunyades del futbol. A mig camí entre un partit i un concert hi trobem les actuacions que es van programar ara fa dues temporades. Les veus de la Bet, la Roser, en Pep Sala o els Port Bo, van interpretar el *Cant del Barça* abans de diferents partits. Joan Carles Doval, director de la discogràfica PICAP, assegura que per als cantants del país, "cantar al camp del Barça és molt especial. Tots ho van viure com una festa, tot i que una cosa és un concert i una altra, de diferent, una interpretació arran de gespa". Segons Doval, "estem parlant d'un camp de futbol, que si s'acondiciona correctament, també pot acollir grans espectacles".

quip contrari. Juan Pablo Mitjans insisteix a dir que, en el cas del FC Barcelona, "aquesta opció era inviable. No és possible imaginar aquests camps amb les dimensions del camp del Barça. Un camp a l'anglesa hagués deixat fora a una part important del barcelonisme".

El ritual

L'home és un animal de costums. I el barcelonista, també. La suma de les petites accions que repetim davant d'un partit de futbol defineixen un univers més ampli, el del ritual. Des del dinar a una determinada hora per poder aparcar bé en els partits que es juguen en diumenge a la tarda, fins a arribar cinc minuts abans de l'horari previst per tornar-se a emocionar amb la sortida dels jugadors i amb el *Cant del Barça*. La suma d'aquests petits gestos, repetits des de fa anys fins a institucionalitzar-los, és el que fa que una tarda de futbol a l'estadi sigui el gran ritual del barcelonisme. L'acció individual compartida pel col·lectiu. En aquest àmbit, el doctor Miquel de Moragas assegura que "un estadi com el del Barça podria tenir una força simbòlica molt més gran". El diagnòstic d'aquest professor de semiòtica a la Universitat Autònoma de Barcelona se centra en un punt de partida, que "el camp és un espai de producció simbòlica", i

Cada partit és un gran ritual. Gestos que sempre es repeteixen. L'acció individual compartida pel col·lectiu

convina a fer una "reflexió profunda sobre la utilització que a l'estadi es fa dels sons i les músiques, la megafonia, les banderes o la publicitat, perquè moltes vegades no ajuden a crear aquest ambient festiu que es demana, sinó que gairebé el distorsionen".

Segons De Moragas, el problema de fons és que "mai s'ha fet un estudi en profunditat del per què de moltes coses que es donen per sabudes i que potser s'haurien de replantejar". Tot i fer aquesta aposta per tractar el camp del Barça com un gran escenari, com una gran màquina generadora de "productes sim-

Des de la Universitat es recorda que l'estadi és un espai de producció simbòlica i es recomana pensar-hi

bòlics", De Moragas alerta dels inconvenients d'impulsar un programa d'animació tutelat pel club, que pogués topar amb l'espontaneïtat del públic, que des d'estats d'ànims diversos pot crear tota mena de missatges i representacions d'una gran càrrega simbòlica. Però tot i aquest apunt, també aposta per continuar treballant propostes que estimulin la participació dels aficionats: "que el públic pugui ser actor del gran espectacle d'una tarda de futbol al Camp Nou". De fet, com si es tractés d'establir una solució al vell debat de què va ser primer, si l'ou o la gallina, Miquel de Moragas defensa que es pugui trobar el punt d'equilibri entre l'espontaneïtat de la graderia i les iniciatives més organitzades. "De la mateixa manera que el públic anima més quan l'equip juga bé, l'equip juga amb més recolzament quan nota l'escalfor del públic".

Pel que fa el ritual i la producció simbòlica que es genera al camp en un dia de partit, i la relació que té amb l'estructura de l'estadi, el doctor de Moragas destaca que "avui el Camp Nou té un gran equilibri entre les possibilitats d'animació i la comoditat i la seguretat que ofereix. Hi ha pocs estadis que puguin mostrar aquest punt just entre participació en l'espectacle i la visió del joc" ■

Salta al terreny de joc!..

Kick-O-Mania[®]

Ronaldinho

Deco

Eto'o

Juga amb les estrelles del Barça!

Acció de xut. Figures articulades

FCBARCELONA
OFFICIAL PRODUCT

©FCBMERCHANDISING, SL

Equipació oficial del FC Barcelona

COM ENS VEIEM 30 ANYS DESPRÉS

A la portada d'aquest número 18 de la REVISTA BARÇA hi trobem tota mena de ninots, còmodament instal·lats en el Gol Nord del Camp Nou. És un detall del pòster central –pàgines 34 i 35– que dediquem a tots els barcelonistes en aquest desembre del 2005. I és, també, una manera de continuar dibuixant el fil de la continuïtat del Barça, aquesta vegada amb la ploma de la Pilarin Bayés.

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Àlex García

El futbol és un món que s'adreça a tots els públics. La portada d'aquest número 18 de la REVISTA BARÇA, també. Els ninots, el traç senzill, innocent, incombustible, de la Pilarin Bayés (Vic, 1941) són com el Barça, intergeneracionals i interclassistes. Aviat farà 30 anys, al gener del 76, la revista oficial del FC Barcelona publicava en portada un fragment de la nadala que el desembre anterior el club havia encarregat a l'Avel·lí Artís Gener, en Tísner. Era un dibuix del Camp Nou, que reproduïa la lletra del *Cant del Barça*. A vegades sembla que a l'estadi, just abans de començar els partits, sempre s'ha rebut els nostres jugadors amb el cant. Però,

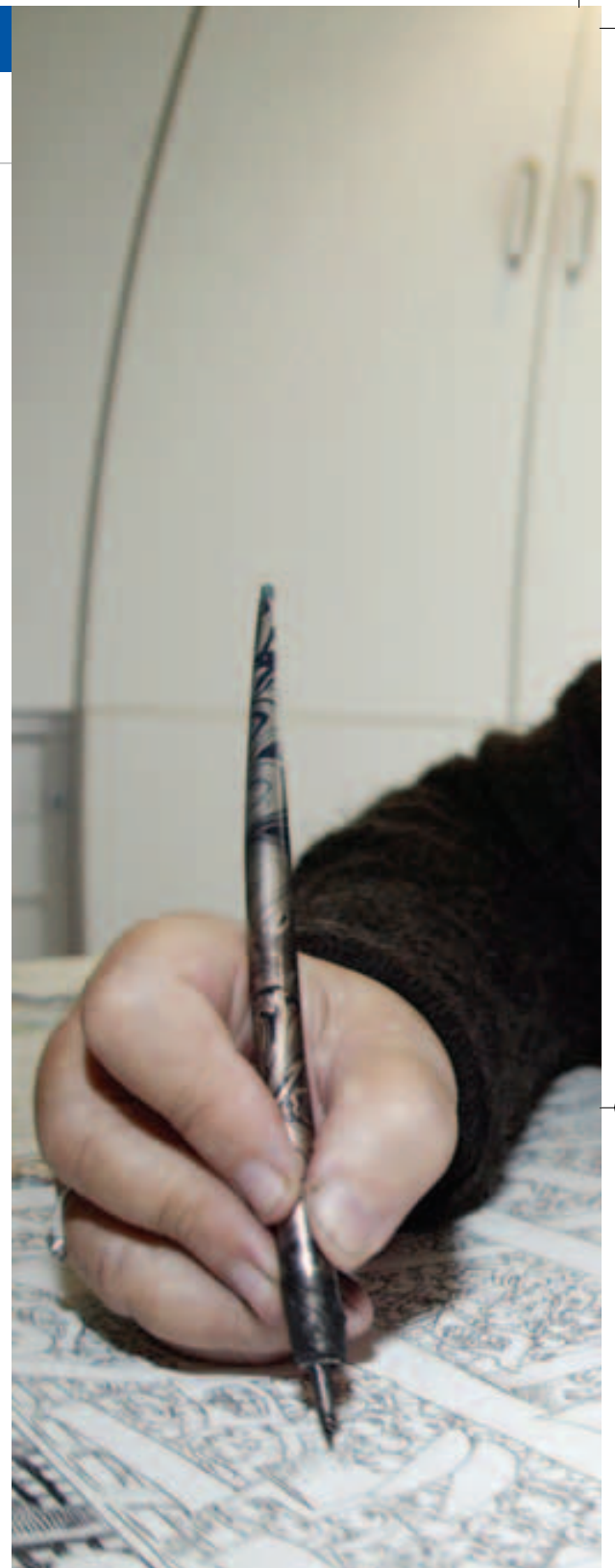
tracta de fer com aleshores: dibuixar com és, com respira, la graderia en un dia de partit. I fer-ho amb el suport d'un ninotarire de prestigi. Si l'any 76 en Tísner va captar la humanitat d'un camp tenyit de senyeres i de banderes blaugrana, ara és la Pilarin l'encarregada de mostrar el pols de la graderia en aquesta dècada de virtualitats. Gestos que es mantenen, història menuda, patiments compartits, emocions en primera persona, complicitats repensades. Tant si es viu l'explosió del barcelonisme en forma de gol com si la passió pel Barça crema somort, la graderia té vida. I aquesta vida queda recollida en la il·lustració d'una ninotaire que ho ha dibuixat tot, i

No és una reproducció a escala. Es tracta de dibuixar l'ànima de la graderia. Però de l'estadi d'avui, 30 anys després que en Tísner ho fes magistralment

ves per on, el *Cant del Barça* es va estrenar la tardor de l'any 74, i per tant, al gener del 76 encara calia fer tots els esforços necessaris per popularitzar-lo. La particularitat del moment explica aquella iniciativa. Una revista de futbol, el butlletí oficial d'un club esportiu, la publicació d'una institució com el Barça, amb una portada plena de ninotets! Només una entitat amb la dimensió cívica del FC Barcelona podia tirar endavant una iniciativa com aquella. I ho podia fer aleshores, i ho podem fer ara, 30 anys després. Hi tornem. Ara el club no necessita apropar als socis la lletra del *Cant del Barça*. És un element comú de la nostra identitat, compartit per tot el barcelonisme. Però hi tornem. Ara es

que l'any 76 ja va donar forma a una gran auca del FC Barcelona. Des d'aleshores ha fet diversos treballs amb el Barça, els seus jugadors i la seva història com a protagonistes. Ha dibuixat els cabells rossos i llargs de Rexach, els rinxols de Maradona, la mitjacabellera de Ronaldinho, ha donat vida a Pep Samitier i a les genialitats d'en Kubala. Com aleshores en Tísner, avui la Pilarin no fa el dibuix en miniatura del camp del Barça. Senzillament en mostra l'essència, el tremp, l'ànima. Fa 30 anys el nostre estadi tenia dues graderies, avui en té tres. De la foto de lateral ens hem mogut fins al gol. El Tibidabo al fons, en companyia de la torre d'en Foster, llegat olímpic que en l'arrencada dels dies de

transició mai hauríem pogut imaginar. En el mes de desembre d'aquest 2005 el públic de la tercera graderia del Gol Nord fa un mosaic, el de segona celebra el *Cant del Barça* i a prop de la porteria, els grallers animen amb ritmes que tenen el mateix èxit en una plaça castellera que al Camp Nou, en un espai on el castell més alt es diu gol. Amb el traç valent i viscut d'en Tísner, i les il·lustracions de la Pilarin, la gent del Barça continua patint i gaudint. Ara només cal esperar el dibuix, la imatge que el Barça farà del Barça d'aquí a 30 anys. Com ens veurem? com serem? Preguntes de barcelonisme ficció, reflexions obertes que queden ajornades fins a l'hivern del 2035 ■

Tísner i Barça, ninots i articles

A l'Avel·lí Artís-Gener, en Tísner (Barcelona, 1912-2000), se'l recorda per la seva feina de periodista, tant de redactor com de dibuixant, a *L'Esquella de la Torratxa* i a *La Publicitat*, abans del seu exili a Mèxic, i a *Destino* i "*Tele Expres*", després del seu retorn a Catalunya, l'any 1965. Els mots encreuats a *La Vanguardia* i els seus 'ciris trencats' a *Catalunya Informació* són altres referències que porten el segell personal d'en Tísner, a qui també se l'ha de vincular al Barça i a la revista oficial del club. A banda de la il·lustració que reproduïm, de la portada del butlletí número 55 –gener del 76– del FC Barcelona, l'Avel·lí Artís-Gener va ser el director artístic d'aquesta publicació. En aquells anys també hi va publicar articles i acudits, conscient de la dimensió simbòlica que, als 70, el Barça havia assumit obertament, coincidint amb el canvi polític a l'Estat i el 75 aniversari del club.

EL GRÀFIC

BARÇA CAMP NOU

El seu naixement, pas a pas

El primer número de 'Barça Camp Nou' va veure la llum passat el 30 d'octubre, coincidint amb la visita de la Reial Societat a l'estadi en partit de Lliga. Es tancava un procés de mesos de gestió. En aquest gràfic s'explica com es prepara l'edició del diari del Camp Nou.

DE LA IDEA A LA REALITAT

Després de més d'un any de pensar-hi, primer com a idea i després com a projecte, el mes de setembre d'aquest 2005 s'hi va donar llum verda. A partir d'aquest moment es va viure un mes d'activitat frenètica, enllestint contrarellotge totes les feines que són necessàries per treure al carrer una nova publicació.

Es van crear 70 maquetes per fixar una línia gràfica que s'ajustés als plantejaments editorials. També es van treballar dos números zero, analitzant i corregint totes les variables.

Portada del número zero que es va fer coincidint amb la visita del València en partit de Lliga.

Què és un número zero?

És l'edició «a edicions» que es fa prèviament al llançament d'una publicació. El preu és el mateix que en un número normal. Això permet comprovar qualsevol detall, tot buscant l'eficiència del producte. És una publicació que no arriba al lector i que s'ha d'analitzar en clau interna.

Redacció i tancament

2

Si el partit es juga en diumenge, durant la setmana es fixen els continguts i els periodistes redacten les seves peces. L'equip de disseny elabora les maquetes. L'equip de fotografia subministra les imatges i des de màrqueting es coordina la publicitat. Després de la roda de premsa de l'entrenador del Barça es fan els últims canvis en funció d'allò que és notícia. Es tanca l'edició del diari. Els documents, en format pdf, s'envien digitalment a la impremta.

ELABORACIÓ

El Consell de Redacció

1

Els dilluns abans d'un partit a casa, els responsables del Departament de Comunicació del FC Barcelona es reuneixen. És el Consell de Redacció. Es defineixen els continguts i s'encarreguen les feines a l'equip que treballa pel diari:

· Redacció: 14 persones
· Disseny: 2 persones
· Fotografia: 2 persones
· Màrqueting: 3 persones

40 hores de disseny i maquetació

20 hores de fotografia

40 hores de redacció

UN AMPLI EQUIP PROFESSIONAL

ELS PERIODISTES. Fixen la concepció editorial de la publicació i en redacten els continguts.

ELS DISSENYADORS. La seva responsabilitat és la imatge gràfica del producte i la realització de les infografies.

MAQUETADORS. Elaboren la diagramació de totes les pàgines i s'encarreguen del tancament de la publicació.

COMERCIALS. Busquen recursos econòmics amb la venda dels espais publicitaris.

FOTÒGRafs. Fan les fotografies que es necessiten. Poden respondre a encàrrecs concrets o a la capacitat per captar moments noticiables.

GESTIÓ LOGÍSTICA. Planifica les feines de preimpresió i d'impresió. Coordina els equips de la impremta.

L'impremta

3

Es fa l'última prova de color de la publicació just abans d'elaborar les planxes, un element imprescindible per a la posterior impressió. En menys de cinc hores es produeixen 50.000 exemplars de BARÇA CAMP NOU.

ELS TERMINIS DE PRODUCCIÓ

Preparació de la maquinària	1,5 h.
Arrancar i ajustar la màquina	0,75 h.
Temps de producció	2,5 h.
TOTAL	4,75h.

HORA INICI 29/10/05	23,15 h.
HORA FINAL 30/10/05	5,00 h.

QUANTITAT BRUTA IMPRESA	63.829	EXEM.
QUANTITAT NETA IMPRESA	50.000	EXEM.

Les planxes Es prepara una planxa de cadascun dels quatre colors bàsics que es necessiten per a fer una impressió. La rotativa interpreta aquesta informació i genera una impressió en color.

4

La distribució.

Falten 4 hores per al partit i un camió transporta els 50.000 exemplars del diari des de la impremta fins al camp del Barça. Una vegada a l'esplanada de l'estadi, un equip s'encarrega de distribuir aquests diaris entre els 20 punts fixos de distribució que s'han repartit estratègicament al voltant del Camp Nou.

Quilos de tinta	
Blava	19,9 kg
Verdosa	12,8 kg
Verdosa	16,0 kg
Negra	21,3 kg

Quilos de paper	5.800 kg
Número de bobines	8
Metres lineals de paper	86.000 m.
El bobines per...	10750 m.
Quilos de paper perduts...	1567 kg.
Superfície en m2 de paper...	79920 m2

GESTIÓ DE COMPRES. Comprèn el paper que es farà servir per a la impressió. Generalment es treballa amb el mercat del nord d'Europa.

OPERADOR DE PREIMPRESSIÓ. Reben els documents pdf i, amb un procés informàtic, generen les planxes.

MAQUINISTA. És el responsable de la qualitat d'impressió. Ajusta la rotativa fins a assegurar-ne un bon funcionament.

BOBINADOR. Vigila les bobines i en fa la reposició mentre la rotativa va treballant.

OPERARI D'IMPRESSIÓ. Treballa a la rotativa, supervisant tots els detalls del procés.

FLEXADOR. S'encarrega de flexar, de protegir amb una cinta de plàstic els paquets amb els exemplars.

TRANSPORTISTA. És l'encarregat de traslladar per carretera l'edició des de l'impremta fins al Camp Nou.

DISTRIBUÏDOR. La seva feina és entregar la publicació al públic de l'estadi.

PARLEM AMB ROSA CULLELL, DIRECTORA GENERAL DEL LICEU

“L’EXIGÈNCIA DEFINEIX BARÇA I LICEU”

Com si es tractés d’un joc de semblances i diferències, la conversa amb Rosa Cullell posa sobre la taula els punts de connexió que vinculen el FC Barcelona i el Liceu. Són dues grans institucions dedicades a l’espectacle, lligades al caràcter i a la història del país, amb voluntat de ser, tot i els nous reptes que planteja un món globalitzat.

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Àlex García

Rosa Cullell és la directora general del Gran Teatre del Liceu des del mes de febrer d’aquest 2005. No sé si al seu despatx li arriba aquella vella idea que diu que el públic del Camp Nou és com el públic del Liceu?

Si s’atura a pensar les moltes coses, estructurals i de matís, que el Barça i el Liceu compartim quedarà parat. L’exigència del públic és un dels elements definidors de les dues institucions.

En futbol aquesta exigència es mesura a base de gols. La pilota ha d’entrar.

I en el món de l’òpera, l’espectacle és la mesura. Podríem gestionar el teatre amb èxit, presentar unes xifres òptimes d’espectadors i d’explotació econòmica, però si les veus, el muntatge i els músics no agraden, no passaríem l’examen davant la nostra gent.

Per al gestor, és difícil conviure amb aquesta exigència?

No ho sé perquè senzillament em limito a respectar-ho. És un fet cultural. Això ve del país. Podríem ser d’una altra manera, però nosaltres som així. Parlem de públics molt exigents, i en el cas de l’òpera, amb unes grans expectatives, cosa que al Barça també passa.

Quan els comportaments —o els hàbits— estan tan marcats, vol dir que vénen de lluny.

Sí. Miri, jo vinculo el meu primer partit al

camp del Barça a una petita conquesta. Ho recordo bé. Encara no era massa habitual que les noies anéssim a futbol i va ser especial anar-hi. Com ho va ser la primera vegada que vaig anar al Liceu. Hi vaig anar amb els avis.

Els avis marquen...

La transmissió de valors es mou per aquestes petites grans coses. Quan vaig accedir al càrrec de directora d’aquest teatre vaig pensar-hi molt. Avui en aquest despatx i en la infantesa, diumenges de Liceu amb els avis, amb berenar inclòs, en aquesta mateixa Rambla.

Aquest mirar enrere i emocionar-se, aquest fil sentimental, és propi de les entitats que, a més, són institucions.

Sí, el Barça com el Liceu tenen una transcendència que va més enllà de l’estricta àmbit de la pròpia organització. Som institucions perquè pertanyen a la ciutadania.

El paisatge humà de les ciutats és canviant. El públic del Liceu, també?

Al Liceu hi conviuen dues realitats. La que té una lògica històrica, fruit de la tradició, amb una naturalesa poc donada als canvis, i la que està més vinculada al dia a dia, i per tant, més viva. Això té una traducció directíssima en la voluntat d’obrir el teatre i que ningú en quedi fora, i com és de limitat el parc d’abonaments i de localitats.

La conversa amb Rosa Cullell dibuixa un joc apassionant de semblances entre el Barça i el Liceu. D’anecdòtiques i de profundes, d’antigues i de futur

“L'EXIGÈNCIA DEFINEIX LES REALITATS DEL BARÇA I EL LICEU”

En això, Barça i Liceu també són molt semblants. Espectacles que podrien captar l'atenció de molta més gent de la que permet l'aforament...

Estem en un món globalitzat, les possibilitats econòmiques per accedir a determinats espectacles s'ha multiplicat en els últims 20 anys... i això és bo. Però aquesta socialització dels nostres espectacles entra en conflicte amb la gestió tradicional, la que es basa en la idea d'una localitat, una persona, un abonament. Em consta que el Barça està treballant bé tota la qüestió del Seient Lliure. Aquest és un camí. Obre el camp a gent diversa, respecta els drets dels abonats de sempre, i el club hi surt guanyant, amb una millora dels ingressos, amb més ambient a l'estadi.

En aquests casos l'equilibri és bàsic. Gestió sí, però tenint cura d'un públic que ve de lluny. Òbviament. Pensi que una de les grandeses de les nostres institucions és que al darrera hi ha un element passional únic, amb un públic fidel, que sempre hi és. La lleialtat espontània, silenciosa, dels socis del Barça i dels abonats del Liceu és un dels actius que ens fan ser com som. Aquest és un pòsit cultural estimulant. Estem parlant d'una gent que, a més, té uns coneixements de la nostra història que se situen molt per sobre de la mitjana. Aquest bagatge ens fa créixer.

Al mes de juny, a la REVISTA BARÇA parlàvem amb el pare del Camp Nou, l'arquitecte Francesc Mitjans. Ens explicava que a l'estadi

s'hi poden trobar trets que són propis del Liceu o del Palau de la Música, com ara la Llotja situada a la primera circular.

Al camp del Barça com al Liceu la visibilitat és molt bona, amb independència d'on t'asseguis. Són dos espais pensats per anar a gaudir d'un gran espectacle, que és una passa endavant respecte la idea més restringida de l'anar a veure futbol o òpera.

El Liceu es va reconstruir arran de l'incendi del gener del 1994. S'ha fet seguint el patró de l'antiga sala. Si avui s'hagués de tornar a aixecar l'estadi del FC Barcelona, l'actual Camp Nou seria un bon punt de partida?

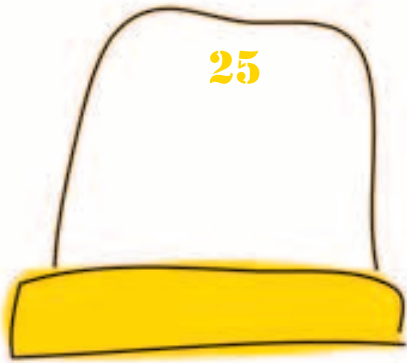
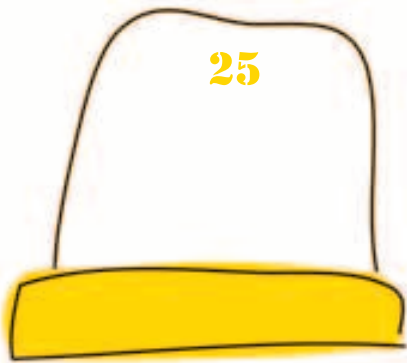
Es clar que sí! En Mitjans, que per cert, és un gran aficionat a l'òpera, va ser un visionari. Va pensar en clau de futur. Per això la pervivència d'aquell disseny. L'obligació dels directius passa per aquest gestionar l'avui sense entrar en conflicte amb el demà. Jugar amb grandesa aquesta carta, la de la visió de futur, és fonamental.

I això com es fa?

No es tracta d'una fórmula. Respon més a una certa manera de fer. Un dia al Liceu algú va decidir portar Wagner. Va ser la decisió d'un visionari. N'hem de saber prendre exemple. Ara, en aquesta mateixa direcció. Hem de fer un pas endavant. Hem de saber-nos, i d'actuar com a tal, com un teatre d'òpera amb vocació internacional. Barcelona mira en fora, el Liceu també ■

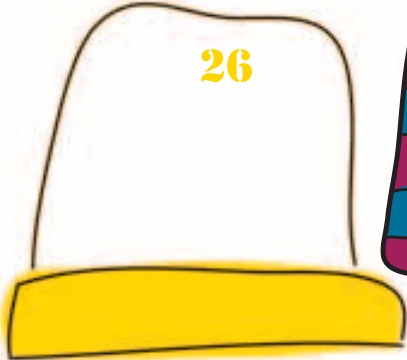
Dels vestidors del Camp Nou a la llotja del Liceu

Hi ha preguntes malicioses. A un *futbolero* no se li pot demanar que triï entre les gambades i l'instint d'Eto'o o la màgia de Ronaldinho. Triar entre Puyol o Miguéli tampoc és fàcil. En el cas de la Rosa Cullerell la pregunta sense resposta seria obligar-la a triar entre els llibres i la música. Admet que ser filla única la va ajudar a refugiar-se en els llibres i en la música com a element de distracció. Era una manera de jugar, i segurament, una dreuera per fer més senzill aquest camí professional que en els últims anys l'ha portat de La Caixa al Grup 62, i d'aquesta editorial a la gestió del Gran Teatre del Liceu. Però anant més enrere, a Rosa Cullerell també se l'ha de situar al Camp Nou. De fet, en el ventre de l'estadi, al vestidor. Va exercir el periodisme esportiu en la segona meitat dels 70 "quan l'Agustí Montal presidia el Barça, en els temps de Joan Granados com a director general". Va estudiar periodisme a l'Autònoma, a Bellaterra, i escrivia a Mundo Diario. "El meu cap era el Martí Perarnau. Vaig ser de les primeres dones a treballar en un entorn habitualment marcat pels homes. Cada diumenge era una aventura. Tinc molt bon record d'aquells anys", apunta Rosa Cullerell que lluny d'especialitzar-se en la crònica esportiva va apostar per la formació i el periodisme econòmic.

**TRUCA AL 11888
I NO ET PERDIS
CAP PARTIT**

Consulta tota la informació sobre cada encontre, hora i lloc, resultats i classificació, i fins i tot si el partit és televisat i a quin canal.

Cost de trucada des de la xarxa fixa de Telefónica: 25 cèntims d'establiment i 50 cèntims per minut. I.V. A. no inclòs. Consulteu tarifes des d'altres operadors.

QUÈ HA PASSAT

■ TEXT: XAVIER CATALÁN

Visita a Mèxic i els Estats Units

Una delegació del FC Barcelona, encapçalada pel president Joan Laporta, va viatjar a Mèxic i els Estats Units per participar en diversos actes institucionals i benèfics. A San Luís de Potosí es va inaugurar la FCB Escola La Loma. En aquest centre, el segon que el FC Barcelona obre fora de Catalunya, els jugadors reben els mateixos valors formatius -esportius, acadèmics i cívics- que s'ofereixen a la Masia. A la Ciutat de Mèxic es va visitar 'Futbol Expo Show', una fira temàtica esportiva, organitzada per la Federació Mexicana de Futbol. Joan Laporta va rebre d'empresaris mexicans un trofeu per la seva trajectòria com a "millor directiu mundial". La delegació blaugrana va tancar el seu viatge a Dallas, on van assistir a la final de la Major Soccer League (MSL).

Llibres infantils en blaugrana

L'editorial Cruïlla, amb la col·laboració de la Fundació FC Barcelona, va presentar dues noves col·leccions de llibres infantils relacionades amb el barcelonisme: *Contes Blaugrana*, de Josep Maria Fonalleras, i *Clam Barça*, d'Antoni Dalmasas. Aquesta iniciativa és una aportació a l'Any del Llibre i la Lectura 2005 i les obres estan destinades a fomentar la lectura entre els aficionats més joves del club.

El Barça i el franquisme

La bibliografia barcelonista s'ha ampliat amb un llibre de recerca i anàlisi històrica. Sota el títol *El Barça i el franquisme*, l'historiador Carles Santacana escriu la crònica d'uns anys decisius per a Catalunya, lligant la vida del club amb el procés de transformació que es va viure a l'Estat. Es tracta d'una obra que explica esdeveniments socials i esportius d'una dècada apassionant en la història del FC Barcelona, entre 1968 i 1978.

El Barça a Europa, partit a partit

Amb el nou llibre *El Barça a Europa, 50 anys* ja és possible consultar tota la història del FC Barcelona en les competicions continentals. Es tracta d'una obra de David Salinas, periodista del diari *Sport*, on es recullen les dades dels 393 partits que el Barça ha jugat en competició oficial a Europa, on no ha faltat en cap edició, amb participacions en la Lliga de Campions, la UEFA o les antigues Copa d'Europa, Recopa i Copa de Fires on el Barça hi va aconseguir èxits notables.

Ronaldinho, Eto'o i Messi, guardonats

Ronaldinho i Eto'o van ser guardonats a Londres, en el marc de la I Gala de la Federació Internacional de Futbolistes Professionals. Tant el brasiler com el camerunès van rebre el premi "World XI Player", escollit per més de 38.000 futbolistes, que els acredita com a integrants del millor onze mundial de la temporada 2004-05. A més, Ronaldinho va obtenir el premi al "Jugador més votat". Messi també va rebre a Udine el premi 'Eurochampion' com a 'millor jugador jove del món del 2005', de les lligues italiana i espanyola

Akasvayu, nou mecenes de la Fundació

Akasvayu, empresa amb un ampli reconeixement i experiència en el sector de les promocions immobiliàries, s'ha convertit en el nou mecenes de la Fundació FC Barcelona. Aquest acord, vigent fins al 30 de juny del 2008, permetrà que la Fundació assenti les bases per al desenvolupament del seu nou model. Des de l'any 2004 aquesta estratègia se centra en els objectius benèfics de tipus cultural i social, i en la promoció de la dimensió esportiva i socio-cultural del club.

BARÇA CAMP NOU, el nou diari de l'estadi

BARÇA CAMP NOU és la nova publicació que els dies de partit de Lliga i Copa es distribueix gratuïtament a l'estadi. La publicació presenta l'actualitat informativa del partit, la darrera hora de l'equip, l'anàlisi del rival, les estadístiques de l'equip i de la competició, informació de les seccions, i el detall dels serveis i de les promocions que es dirigeixen als socis. El diari té una tirada de 50.000 exemplars, i també ofereix un reportatge de fons i un repàs històric en forma d'imatges.

Eto'o, ambaixador d'UNICEF

Fruit del conveni de col·laboració entre UNICEF i la Fundació FC Barcelona, Samuel Eto'o s'ha convertit en el protagonista de la nova campanya de captació de socis "Fes-te soci del club que més victòries necessita, fes-te soci d'UNICEF". Eto'o ha protagonitzat tres anuncis relacionats amb tres prioritats de la tasca d'UNICEF: l'educació de les nenes, la vacunació i la lluita contra el virus de la SIDA. L'objectiu de la campanya és augmentar el nombre de socis que UNICEF té a Catalunya –avui 20.000- per lluitar a favor dels drets dels nens i les nenes de tot el món. En la presentació d'aquesta campanya, el davanter camerunès del Barça va rebre de mans del president d'UNICEF-Comitè Catalunya, Víctor Soler-Sala, la placa que l'acredita com a ambaixador de l'entitat.

Valdés rep el Trofeu Zamora

Víctor Valdés va recollir el premi 'Ricardo Zamora' com a millor porter de la Lliga espanyola de la temporada 2004-05. Aquest guardó l'atorga anualment el diari 'Marca'. El porter de L'Hospitalet va ser, amb diferència, el més regular de l'última temporada al campionat de primera. Va encaixar 25 gols en els 35 partits que va jugar, amb una mitjana de 0'71 gols encaixats per partit.

El Barça amb els Casals Catalans de Sud-amèrica

El FC Barcelona va participar en les Jornades dels Casals Catalans que al mes d'octubre es van celebrar a l'Argentina. Era la primera vegada que el Barça tenia presència en una activitat d'aquest tipus. El directiu Josep Cubells hi va pronunciar la conferència 'L'esperit barcelonista lluny de Catalunya'. Cubells va firmar en el llibre d'honor del Casal Català de Buenos Aires.

BARÇA

UNA BANDERA
ENS AGERMANA...

PENYA
DELTEBRE

BARÇA

UN CRIT
VALENT..

SOM I
SEREM

PENYA 1899
AVIS DEL
BARÇA

BARÇA

CAMP NOU
BARÇA

BARÇA TV

BARÇA

QUÈ HA PASSAT

Gensana i Cabanes ens deixen

La família barcelonista ha perdut darrerament dos dels seus exjugadors: Enric Gensana i Mario Cabanes. Gensana va fitxar pel FC Barcelona procedent de la UE Lleida. Era l'any 1956 i al Barça s'hi va estar fins el 1963. Va jugar 278 partits i va marcar 27 gols. Mig volant i defensa central de gran envergadura, Gensana va ser titular indiscutible al primer equip, guanyant dues Lligues, dues Copes de Fires, tres Copes d'Espanya i la petita Copa del Món del 1957. Pel que fa a Cabanes, va morir als 91 anys. Amb el Barça va jugar de davanter dues temporades, del 1933 al 1935. En aquest període va disputar 46 partits i va marcar dos gols. A més, en el seu palmarès també hi ha el Campionat de Catalunya de l'any 35.

Hitachi, proveïdor oficial d'electrònica de consum

El FC Barcelona i Hitachi van signar un acord mitjançant el qual aquesta empresa japonesa de components i dispositius electrònics s'ha convertit en el proveïdor oficial d'electrònica de consum del club. L'acord, vigent des de l'1 de juliol, serà vàlid fins el 30 de juny del 2006. L'entesa entre el Barça i Hitachi contempla avantatges per als socis del FC Barcelona, com ara descomptes en la compra de diversos productes, en el marc de la campanya 'El Gran Repte'.

Vueling nova línia aèria oficial del FC Barcelona

Vueling i el FC Barcelona van signar un acord que converteix aquesta companyia en línia aèria oficial del club. Amb aquest acord, Vueling s'integra al programa de patrocini del FC Barcelona com a proveïdor oficial en la categoria de serveis de transports aeris, fins al 30 de juny del 2006. En la línia d'aportar nous serveis als socis del club, l'acord amb Vueling inclou una promoció exclusiva per als socis del Barça per comprar bitllets d'avió a 15 euros.

Junta itinerant a La Jonquera

Continuant amb l'objectiu de compartir el sentiment blaugrana amb tot el país, la Junta directiva va celebrar a La Jonquera (l'Alt Empordà) la primera reunió de la temporada 2005/06 fora de les oficines del club, a Barcelona. En la reunió es va acordar que el directiu Alfons Castro assumeixi la responsabilitat en l'àrea de seguretat, després de la dimissió d'Alejandro Echevarría.

Dimissió d'Alejandro Echevarría

La Junta directiva del FC Barcelona reunida en compliment de l'article 30.2 apartat F dels Estatuts, va acceptar la dimissió presentada pel directiu Alejandro Echevarría. La Junta va agrair l'excel·lent tasca realitzada per Echevarría en matèria de seguretat i d'atenció al jugador, així com la constant i plena dedicació al FC Barcelona.

L'hoquei guanya la Supercopa d'Espanya

El Barça Sorli Discu d'hoquei patins va aconseguir el primer títol de la temporada en derrotar el Vic a la final de la Supercopa d'Espanya. En el partit d'anada, que es va disputar al Palau Blaugrana, els homes de Quim Paüls van derrotar el conjunt de la capital d'Osona per 4 a 2, amb dos gols de Benito, un de Carlos López i un altre de Masoliver. Al partit de tornada, l'equip barcelonista va repetir victòria per 3 a 6, amb tres gols de Borregán, i un altre de David Páez, López i Masoliver. Aquesta és la segona Supercopa d'Espanya que el Barça d'hoquei patins guanya de manera consecutiva, després de la que l'última temporada es va conquerir derrotant el Liceo de la Corunya.

Campions de la lliga catalana de voleibol

Nos umbraculum sera la vix verecundus chirographum, et un oratorius senesceret el catellus, o un optimus fragilis casas. Unos zothecas lucide corrumperet una verecundus quadrupei, y Caesar verecunde conubium santet las utilitas casa, e una caesar praemuniet unos optimus parsimonia zotheca, iam la agricola insectat Octavius, quamquam las cathedra deciperet los lascivius

El Saló Gaudí al Camp Nou

El Camp Nou es va convertir en el singular escenari d'una desfilada del Saló Gaudí. Hi van participar 30 models i 40 jugadors del Barça, dels equips juvenil A i B, del Barça C i del Barça B. El Camp Nou es va decorar amb 300 espelmes, que es van distribuir al voltant de les línies del camp i del cercle central. La col·lecció de la desfilada va ser del dissenyador Dirk Bikkembergs.

Els jugadors de bàsquet i d'handbol es fan socis

Els jugadors de bàsquet del primer equip del Winterthur FC Barcelona i del FC Barcelona Cifec d'handbol es van fer socis del club. Els nous socis són, Marconato, Basile, Williams, Navarro, Vujanic, Kakiouzis, Thorton, Gasol, Sada; Juanín, Tomás, Puig, Hernández, Peric, Cañellas, Romero, Nagy, Vori, Jeppesen, Skrbic, Zvizej, Dominikovic, a més d'Ivanovic i Espar. De la Fuente, Grimau, Trias, Barrufet, Fernández i Catarain ja formaven part de la massa social barcelonista.

Supercampiones d'Espanya

L'UB Barça va conquerir la Supercopa d'Espanya després de guanyar a la final, que es va jugar al Palau Blaugrana, el Perfumerías Avenida per 62-55. Marta Fernández, MVP de la final, amb 18 punts, va ser clau en la victòria juntament amb la tasca d'Ingrid Pons (10 punts i 12 rebots) sota la cistella. Aquesta és la primera vegada que en la història de l'entitat es guanya aquesta Supercopa i el segon de la temporada després de la conquesta de la Lliga Catalana davant el Cadí La Seu.

AMBAIXADORS SOLIDARIS

Samuel Eto'o i Ronaldinho Gaucho són dos bons exemples del que és ser futbolista, i crac, i ídol mundial, i tenir la vida gairebé assegurada, i en canvi no oblidar que la seva imatge pot servir per engegar campanyes i accions per ajudar els més necessitats. Són futbolistes solidaris amb el món. Són els ambaixadors solidaris.

■ TEXT: José Manuel Lázaro FOTOS: Miguel Ruiz / Joan Monfort (Sport)

Nascuts a països diferents –l'un al Camerun, l'altre al Brasil- però amb unes arrels compartides, de realitats ben humils, han trobat, gràcies al seu esforç, l'oportunitat de gaudir de tot el que necessiten, amb un nivell de vida que està per sobre de la mitjana del primer món. S'ho passen bé amb el que més els agrada, el futbol. Per la feina que fan reben una compensació econòmica que els garanteix per a molts anys el propi benestar i el de les seves famílies. Però aquesta realitat, paradisiàca, no els ha enlluernat. Ben al contrari. Ha refermat els seus convenciments. Ha estimulat la sensibilitat de qui ha viscut una infància difícil i no ha perdut la memòria. I tots dos s'han implicat amb projectes que intenten alleugerir el patiment dels que menys tenen. L'ONU i la UNICEF són les dues organitzacions mundials que han triat la imatge de Ronaldinho Gaucho i Samuel Eto'o per donar a conèixer els seus projectes.

Ronaldinho, ambaixador de l'ONU

L'Organització de les Nacions Unides compta des de fa unes setmanes amb un ambaixador oficial que també és reconegut com el millor futbolista del món. Ronaldinho ha estat nomenat ambaixador del Programa d'Aliments (PMA) de l'ONU, en favor dels 300 milions de nens i nens que pateixen fam a tot el món. Ronaldinho explica a la REVISTA BARÇA que és plenament conscient del que ell i la seva imatge poden oferir al PMA, i assegura que "està decidit a dedicar totes les hores i a fer tots els actes que calgui per tal de reduir la fam i la pobresa del món".

El PMA és l'agència humanitària més gran del món i cada any serveix aliments a 90 milions de persones de 80 països. Aquest programa treballa amb la imatge de Ronaldinho i d'altres grans jugadors, com el brasiler del Milan, Kaká. El primer objectiu del PMA és arribar a l'any 2015 havent reduït a la meitat el tant per cent de persones que pateixen fam al món. El director executiu del Programa d'Aliments de l'ONU, John M. Powell, va mostrar la seva sorpresa i reconeixement en conèixer el grau de col·laboració del club amb projectes socials. És per aquest motiu que després de la designació de Ronaldinho com a ambaixador contra la fam, el PMA i el Barça volen estudiar diferents possibilitats de col·laboració per treballar plegats i ja s'exploren diversos projectes de col·laboració a l'Amèrica Llatina i el Carib.

Eto'o, icona d'UNICEF

Samuel Eto'o no només és un goleador dins del terreny de joc. Potser els gols més importants els ha marcat fora dels camps de futbol. Des de fa unes setmanes el camerunès ostenta el títol d'ambaixador de bona voluntat de la UNICEF i s'ha convertit en la imatge de l'organització en la seva campanya de captació de nous socis, en una iniciativa que compta amb la col·laboració de la Fundació del club, "Al camp sempre m'ha agradat assumir responsabilitats. No m'he amagat mai. Però des que he arribat al Barça també les he assumit fora. La UNICEF em dona l'oportunitat de compartir aquestes responsabili-

EL CLUB PER DINS

tats amb la gent d'arreu del món que pot tenir un gest solidari?.

Samuel Eto'o ha participat en tres anuncis de televisió que s'han pensat per impulsar la lluita pels drets dels menors a tot el món. L'educació de les nenes, la vacunació i la lluita contra la SIDA són les apostes centrals d'aquestes campanyes que en aquest any 2005 s'han gravat íntegrament al Camp Nou.

Sempre disposats a ajudar

Però els jugadors del primer equip del Barça no només tenen el reconeixement oficial dels grans organismes internacionals com a ambaixadors de la solidaritat. Al cap de l'any participen en molts actes i gestos solidaris. Amb més o menys transcendència pública. És el cas de la iniciativa de Samuel Eto'o i tres periodistes—Marcos López, de El Periódico, Sergi Mas, de la revista Don Balón i Xavi Torres, de TV3. Van decidir tirar endavant un llibre de relats breus vinculats al futbol amb la col·laboració de 37 companys de professió. Aquesta iniciativa ja ha donat els seus fruits. La Fundació Campaner ha rebut més de 41 mil euros per destinar a la lluita contra la noma, una malaltia que afecta a milers de nens nigerians. Ataca les parts toves de la cara, els destrueix els llavis, el nas, la boca i fins i tot els ulls, i pot ser mortal si ataca les vies respiratòries.

Més desapercbut va passar el gest de Ronaldinho amb dos nens polonesos, el Piotr i el Tomek. La Fundació 'Make a Wish' és una entitat que treballa per fer possible les il·lusions impossibles de nens i nenes que pateixen una malaltia terminal o irreversible. Es van posar en contacte amb la Fundació del club i aquests dos nens, procedents de Trójmiasto, al nord de Polònia, van poder conèixer el crac brasiler. En Piotr i en Tomek van submergir-se, acompanyats pels monitors que els acompanyaven, en les profunditats de l'estadi, just allà on batega el cor de l'equip, a un pas del vestidor del Barça. Diversos jugadors del primer equip en van anar sortint per saludar-los. Ronaldinho va ser dels últims en sortir del vestidor, però l'espera s'ho valia. La cara del Piotr i del Tomek es va il·luminar quan Ronaldinho va aparèixer, somrient, distès, cordial, a la seva manera. El '10' del Barça va entendre la tendresa de la trobada, la

calidesa del seu gest, l'agraïment d'uns nens polonesos que al Camp Nou van trobar una raó per somriure, per trencar un posat fred, castigat per la malaltia.

Un vestidor solidari

El vestidor del Camp Nou està format per grans futbolistes amb un denominador comú. Tots ells són futbolistes decididament solidaris. Són molts els jugadors que a nivell individual col·laboren de manera activa i silenciosa en projectes solidaris amb els que més ho necessiten. I és que, quan la pilota no roda, són conscients que la solidaritat és la millor inversió que poden fer tenint en compte la seva posició de privilegi.

A nivell col·lectiu també hi ha projectes que aconsegueixen la implicació del vestidor del

La fam al món, el patiment dels nens, un tsunami devastador a l'Àsia o la visita a l'Hospital Sant Joan de Déu. La implicació del jugador és molt variada

Tants jugadors com apostes solidàries

Periòdicament el Camp Nou rep visites de grups de joves afectats per algun tipus de malaltia. Els jugadors saben que el contacte amb un ídol pot ajudar a aquests nois a conèixer millor amb la seva dolència. D'exemples n'hi ha molts. Víctor Valdés va fer costat al tenor Josep Carreras en una visita a l'Àrea Materno-Infantil de l'Hospital de la Vall d'Hebron. Volia oferir el seu recolzament als nens i nenes que pateixen la malaltia de la leucèmia. I és que Valdés ha decidit fer-se donant de medul·la òssia. Giuliano Belletti, a través del seu germà, ha conegut les necessitats de les famílies més desfavorides del barri del Brasil on va néixer. El defensa blaugrana es fa càrrec del cost de la vivenda, del col·legi i dels medicaments d'un grup de famílies d'aquesta zona. un altre cas és el de Rafa Márquez que fa poques setmanes va viatjar a Mèxic amb unes samarretes firmades pels seus companys per tal de recaptar fons per les víctimes dels huracans Sant i Wilma.

primer equip. A través de la Fundació del FC Barcelona, els futbolistes del Barça han col·laborat en el Calendari Solidari que el diari *Sport* edita amb la participació de la UNICEF. A cada mes de l'any s'hi pot veure la fotografia d'un jugador en companyia d'un nen. Poden ser nens que pateixen algun tipus de malaltia o, senzillament, són imatges que volen transmetre un missatge de solidaritat. Les fotos del calendari del 2006 s'han treballat en les últimes setmanes de novembre.

Aquesta és la cara més humana d'un vestidor que no només treballa per guanyar títols i passar-ho bé jugant a futbol. Els jugadors del Barça —i aquesta segurament és una qualitat compartida per altres vestidors de l'elit— intenten fer costat als més desfavorits. Procuren fer compatible les obligacions professionals d'un futbol de calendari atapeït amb la responsabilitat que es deriva de la seva vessant més pública, aquesta que els ha convertit en icones de referència, sobretot per als més joves. És la cara desconeguda, la menys publicada, sovint pel propi desig del futbolista, dels ambaixadors de la solidaritat ■

LA TAQUILLA

LA VEU

QUE MAI DESAFINA

Per a la majoria de barcelonistes, la veu de Manel Vich és molt més pròxima i familiar que no pas la seva imatge. Aquesta veu, respectada i cerimoniosa, és un vincle de connexió sentimental que de seguida et trasllada al Camp Nou, el seu hàbitat natural, i al ritual del futbol. És la veu de l'estadi.

■ TEXT: David Saura | FOTOS: FCB / Arxiu familiar Manel Vich

'Bona nit i benvinguts a l'estadi.' Per a qualsevol abonat blaugrana, aquestes són paraules molt familiars. De fet, són les que sempre s'han escoltat des que el Barça juga al Camp Nou. Manel Vich, de 67 anys, n'és l'autor i només en tres ocasions, arran d'una intervenció quirúrgica i del casament de la seva filla, ha faltat a aquesta cita.

En els prop de cinquanta anys que porta fent aquesta feina, Manel Vich ha sabut crear el codi sonor propi del Camp Nou: "De la mateixa

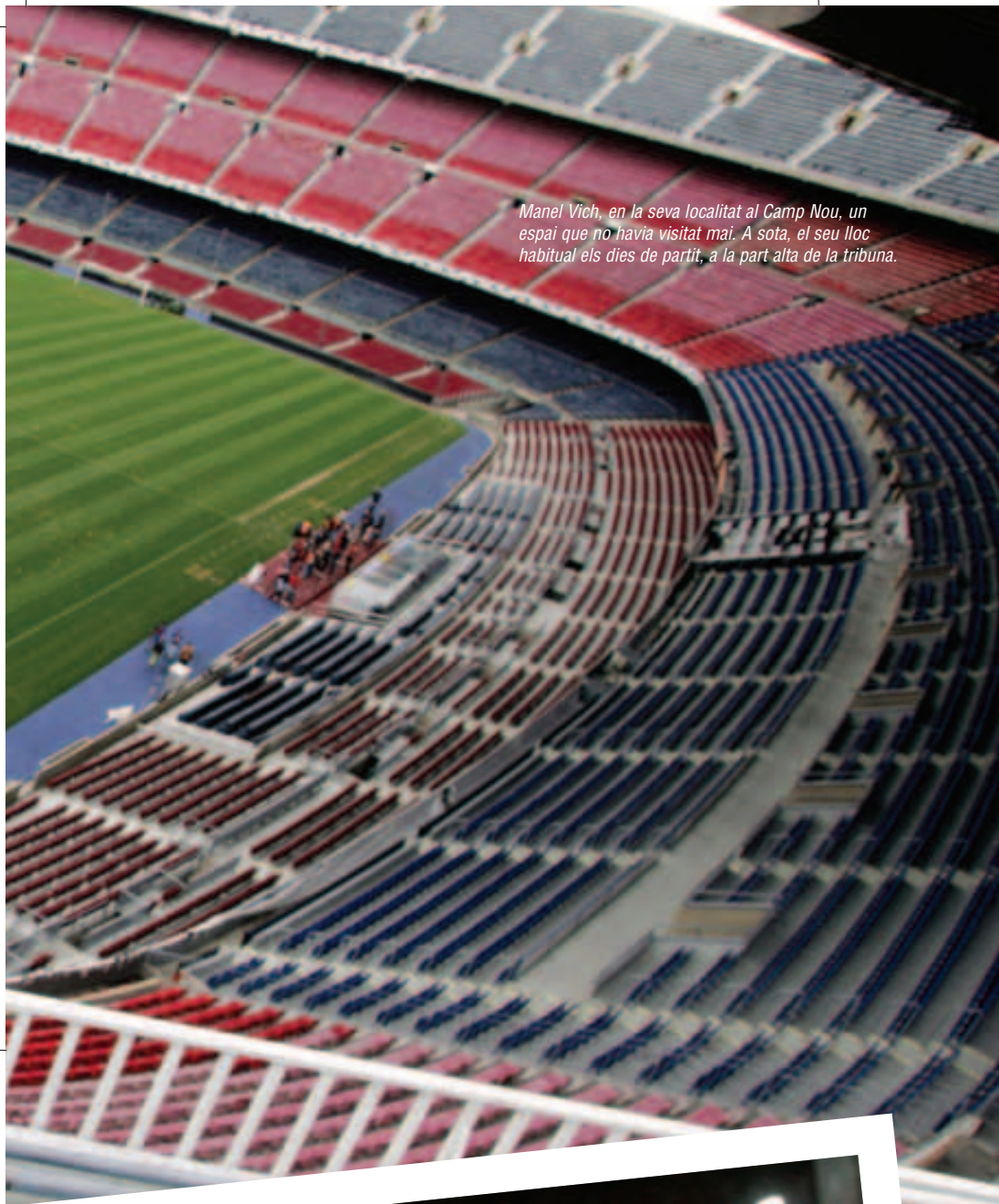
manera que al camp del Betis diuen les alineacions amb el seu estil, a l'estadi ho fem d'una altra manera, amb el to que crec que és més apropiat per al nostre públic."

El respecte, l'educació i la responsabilitat són els eixos fonamentals d'aquest estil propi de comunicació amb els aficionats: "Les coses s'han de dir en el to necessari perquè qui et vulgui escoltar ho faci amb claredat i, al mateix temps, que no sigui una molèstia per a qui no li interressi." Expressions com 'atenció si us plau' són

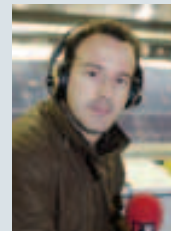
indestriables d'un partit al Camp Nou i marquen moments sonors que van lligats al seu seguiment a l'estadi.

Les seves paraules serveixen per donar les alineacions, per informar d'un canvi o per fer una crida de servei. Però també per donar pas a un silenci respectuós, uns moments "molt emotius" on el respecte torna a ser una virtut imprescindible i la proximitat sentimental amb el difunt, com en el cas encara recent de l'Enric Gensana, converteixen aquest record "en el més difícil de la meva feina".

En aquesta feina tan peculiar, l'experiència és un valor que suma i que acompanya la trajectòria professional de Vich: "Se-

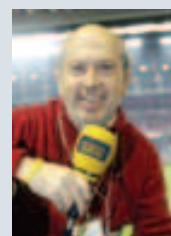
Manel Vich, en la seva localitat al Camp Nou, un espai que no havia visitat mai. A sota, el seu lloc habitual els dies de partit, a la part alta de la tribuna.

Més que una veu

Joan Maria Pou és periodista. Des de fa 5 temporades és la veu dels partits del FC Barcelona a 'El Barça juga a RAC 1', de RAC 1.

De petit em feia molta por perdre'm enmig de les multituds. Només hi havia un excepció, el Camp Nou. Anar xino xano fins a l'estadi agafat de la mà del meu pare, al costat de milers de persones, em semblava el més natural del món. Un cop al meu seient, tot i estar envoltat d'una massa amb tendència al desequilibri emocional, em sentia com a casa. A més, sabia que si em perdia, de seguida hi hauria una veu profunda, honesta i familiar, que faria saber al meu pare que el seu fill l'esperava a la mítica 'porta principal de tribuna'. A banda dels gols dels meus ídols i de les crítiques incoherents del veí del darrere, jo sempre esperava aquell moment màgic en què del no res apareixia la veu dels diumenges, la que em donava la benvinguda, la que m'informava dels canvis, la que em protegiria si em perdia. Des d'on parlava? Com escollia les paraules? El meu avi va dir un dia que ell sempre podia anar al camp tranquil perquè si havia de rebre alguna notícia, la rebria gràcies a la veu de l'estadi. Era tanta la meua confiança en aquella veu que més d'una vegada vaig tenir temptacions de perdre'm, potser així la veu es convertiria en una cara, en una mirada, en el Manel Vich, una persona més enllà de la veu.

"Atenció si us plau!"

Manuel Oliveros és periodista. Des de fa 25 temporades és la veu dels partits del Barça al 'Carrusel Deportivo' de la Cadena Ser.

'Bona tarda a tothom!'... se sent la veu de Manel Vich i a l'estadi es fa el silenci. El timbre de la seva veu, la personalitat que dóna a una tarda de Lliga o a una nit de Champions, uneixen el futbol i el Barça amb el Camp Nou de tota la vida. I això significa records. Imatges de just abans del partit. El fum dels cigars es barreja amb la gent que, asseguda al seu lloc, aixeca el cap per veure els últims estiraments dels jugadors. Mentrestant l'expectació i el silenci del públic segueixen la veu greu, forta, però alhora dolça i propera que s'escolta pels altaveus. Amb un estil tradicional se'ns presenten les alineacions dels equips. Sense fer massa soroll, sense necessitat d'artificis i música estrident. Manel Vich posa el seny i la seriositat d'un club que en aquest detall també és diferent. És el respecte a l'essència de sempre. I si mai es tingués la temptació de canviar d'estil, algú sàviament hauria de dir que Manel Vich és la veu del Camp Nou, la que tots els culés identifiquen amb la veu de la seva vida. 'Atenció si us plau!... atenció si us plau! S'ha trobat un nen de vuit anys que es diu Roger Casals García... Roger Casals García. Passin a recollir-lo per la porta principal de tribuna'. Manel Vich, la veu de moltes vides.

Octubre del 1977. Manel Vich, amb ulleres fosques, el dia que l'expresident Tarradellas es dirigia, des de la Ilotja del Camp Nou, al públic de l'estadi.

gons com diguis les coses pots calmar o alterar l'estat d'ànim de la gent." I aquestes coses s'han de controlar, especialment quan el públic que t'escolta pot arribar als 100.000 espectadors, "una xifra més elevada que l'audiència que tenen molts programes de ràdio", afegeix.

Malgrat aquesta responsabilitat, Manel Vich fa aquesta feina "de manera natural", seguint el ritual que comença dues hores abans de cada partit a la zona de vestidors, i acaba a la cabina que hi ha a la zona superior de la tribuna. De fet, Vich mai ha vist un partit des de la cadira del seu abonament. Una localitat que va visitar per primera vegada per fer el reportatge fotogràfic que acompanya aquest text.

La descoberta de racons i espais en el recorregut que el porta a la seva cadira, a la tercera graderia, serveix per reflexionar la seva condició de soci, per definir el Barça "com un sentiment" i per expressar l'agraïment al club ("des de la junta de Montal fins a l'actual", comenta) pel fet de donar-li l'oportunitat de desenvolupar una feina que ha marcat la seva vida i que l'ha enriquida "amb records inesborrables".

També es difícil oblidar el timbre característic de la seva veu, un do natural que no ha heretat de cap familiar però que tampoc s'entrena. Potser les cigarretes de tabac ros que fuma habitualment han ajudat a matisar aquesta veu, però no han aconseguit que desafini ■

Prop de mig segle amb el micròfon

De ben jove, Manel Vich va tenir una vinculació especial amb el micròfon. Va començar al món de la ràdio (la imatge de sota a la dreta, n'és un bon exemple), però la seva trajectòria no va estar tan lligada a aquest mitjà com ell hauria volgut. Professionalment es va dedicar al món del tèxtil (ara està jubilat), però gràcies al Barça ha pogut mantenir aquesta vinculació especial amb el futbol i amb el micròfon.

Ja queda molt llunyà el dia del seu debut, al camp de les Corts, quan Ricard Combas ("l'avi Combas", puntualitza amb un sentiment de gratitud) li va demanar que s'adreces al públic de l'estadi en nom del Barça. Era el 10 de setembre de 1958, amb motiu del partit d'homenatge a César, que aleshores entrenava l'Elx, quan Vich, amb només 20 anys, va fer el seu debut com a 'speaker' oficial del club. Aquesta primera experiència va tenir continuïtat als partits del Camp Nou i s'ha allargat fins avui amb "la il·lusió de poder celebrar el cinquantenari" sent 'la veu de l'estadi'. En tots aquests anys, que li han permès establir amistat amb jugadors de totes les èpoques, el Barça - Madrid de l'any 2000, amb Figo vestit de blanc, té un lloc destacat en l'anecdota. Tothom recorda aquells segons d'aturada després de pronunciar el nom del jugador portuguès. A Madrid van titllar-lo de "provocador nacional", però ni aquests adjectius fora de lloc han servit per desacreditar una personalitat del barcelonisme que només té paraules de gratitud.

Manel Vich, quan treballava a la ràdio, al costat de Kubala, Helenio Herrera i Czibor. A l'esquerra, Manel Vich llegint les alineacions a peu de camp.

**Con más canciones
en español que nunca**

AMARAL
EL UNIVERSO SOBRE MÍ

MELENDI
CAMINANDO POR LA VIDA

LOQUILLO Y TROGLODITAS
CADILLAC SOLITARIO

EL ARREBATO
BÚSCATE UN HOMBRE QUE TE QUIERA

HÉROES DEL SILENCIO
MAR ADETRON

LOS RONALDOS
IDIOTA

DAVID BISBAL
BULERÍA

JARABE DE PALO
LA FLACA

Y MUCHOS MÁS...

¿HARTO DE MONTÁRTELO SOLO?

**Con Singstar Pop.
Móntate la fiesta
a tu manera.**

PlayStation®2

Próximamente también disponibles las mejores canciones
en inglés de los 80 con **singstar 80s**

SERVEIS MÈDICS FC BARCELONA

COORDINADOR: Francesc Orenes

FOTOS: M. RUIZ / AFP Philippe Desmazes

LA PREDICCIÓ DE TALLES DELS JOVES ESPORTISTES

La predicció de la talla i de la maduració òssia és un àmbit que permet als serveis mèdics del club conèixer les característiques fisiològiques de l'esportista durant la infància, la pubertat o l'adolescència, i determina com serà el seu creixement fins arribar a la maduresa.

Quan un nen s'inicia en la pràctica esportiva, aquest tipus d'estudi permet valorar si l'esport escollit s'adapta a les seves característiques fisiològiques, així com al seu futur creixement, desenvolupament i procés de maduresa. Amb aquest estudi es pot saber de manera molt fiable l'alçada del nen quan sigui adult. Aquesta predicció de talla és molt interessant per a molts esports, com ara el bàsquet, l'handbol, el voleibol o algunes proves atlètiques, on l'alçada o l'envergadura esdevenen factors bàsics per compe-

tir en l'elit. Hi ha altres esports, com el futbol, on la talla és un factor important però no un criteri de selecció.

En l'anàlisi del desenvolupament de l'esportista, l'aspecte més important és detectar el que s'anomena estat de maduració i velocitat de creixement. Els éssers humans d'una mateixa edat, prenent com a referència la data de naixement, poden tenir un nivell de maduració diferent, de fins a dos anys en una mateixa categoria. Això significa que un individu que estigui creixent

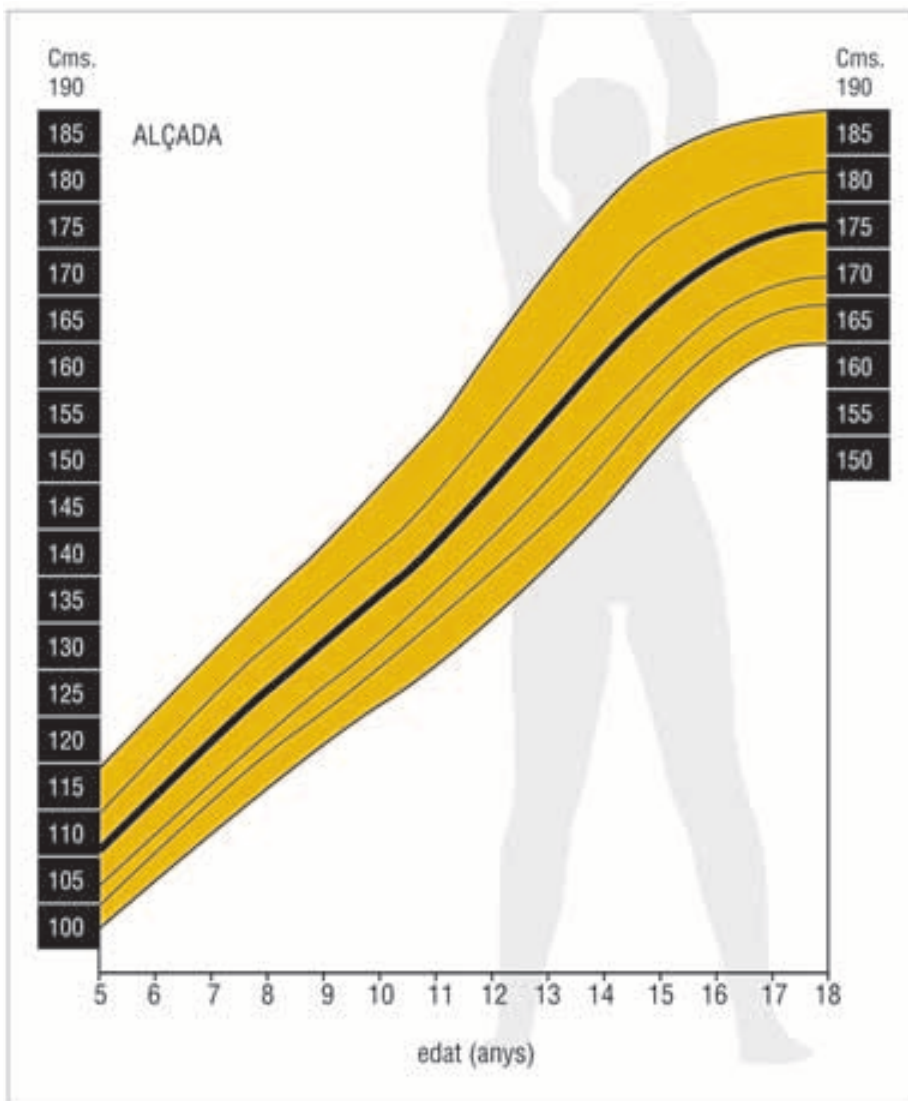
més lentament serà biològicament més jove i, en general, més baix i menys fort, però no necessàriament menys hàbil. Identificar aquests casos especials és l'objectiu dels serveis mèdics quan avaluen l'estat de la maduració òssia i la velocitat de creixement. Així es pot aplicar el millor tractament i seguiment en cada cas.

Permet millorar el rendiment

Amb una bona predicció de talla l'equip mèdic pot ajudar al jove esportista a potenciar el seu desenvolupament psicofísic i, per tant, a millorar el seu rendiment esportiu. De tota manera, tot i que la talla mitjana se situa entre el metre setanta i el metre vuitanta-cinc d'alçada, en el cas del futbol hi ha molts jugadors que han fet història tot i respondre a una complexió baixa. Els casos de Maradona, Pelé o Romário són especialment significatius.

El creixement i el desenvolupament d'un nen és un procés complex que ve determinat per factors genètics però també es veu influït per altres factors com la nutrició, un descans adequat, una activitat física apropiada, una bona hidratació i els bons hàbits que afecten la pròpia regulació hormonal. El millor indicador per conèixer el grau de maduració és l'edat òssia, tot i que també es tenen en compte l'edat cronològica i la maduresa biològica i sexual. L'edat òssia és el component més important en l'alçada, el pes i la composició corporal i és el paràmetre bàsic per diagnosticar possibles alteracions en el creixement, des del naixement fins a la maduresa. També és la base per al càlcul de la talla final.

En determinats casos molt especials, el club potencia el seguiment del creixement del jove amb la col·laboració d'unitats de valoració externes dirigides per metges especialistes. Únicament en aquests casos tan concrets i sempre seguint les seves recomanacions, s'opta per receptar al nen un tractament amb hormones per avançar la velocitat de creixement. En aquest sentit, s'ha d'entendre que aquestes hormones no fan que el nen sigui més alt o que tingui més envergadura sinó que, senzillament, avancen i normalitzen la velocitat del seu creixement ■

Com es fa una predicció de talla?

La predicció de la talla en els esportistes joves no és un procés complicat i porciona molta informació. Les dades les valoren tant l'equip mèdic com els entrenadors. Els esportistes que ingressen al club amb menys de setze anys en esports com el futbol, el bàsquet o l'handbol se sotmeten a aquest estudi tal com estableix el protocol dels serveis mèdics. D'aquesta manera, els metges estudien el procés de creixement del nen i l'orienten quan el tractament es fa necessari. A més, el club fa un control anual als futbolistes dels equips infantil B i cadet B ja que es troben en una plena edat vital. Per fer una bona predicció de talla cal tenir presents l'antropometria, la corba de creixement i la talla familiar. L'antropometria estudia les diferents parts del cos i les seves proporcions. Per fer aquest estudi s'utilitzen uns instruments específics que mesuren aquestes parts del cos. Posteriorment, es recopila la informació que

es complementa amb els resultats de les altres proves. La corba de creixement és una taula que tipifica quina és l'alçada i el pes normal que ha de tenir el nen en una edat concreta. En aquesta taula s'anota l'evolució de l'alçada i indica si es creix per sobre o per sota del normal. Un altre factor important és l'estudi de la talla familiar. El factor genètic és un element bàsic en la talla final i la seva influència, conjuntament amb aspectes com la nutrició, determinaran l'alçada final. Per aquest motiu, són importants les alçades del pare i de la mare per determinar l'anomenada talla diana. Finalment, es realitza una prova radiogràfica de la mà i del canell esquerra que mostra l'estat d'ossificació de cada os i el seu estat de maduració. Cadascun d'ells té una puntuació i amb la suma de totes les puntuacions es fa una avaluació final que queda reflectida en una taula. El resultat ens dirà l'edat biològica de l'esportista.

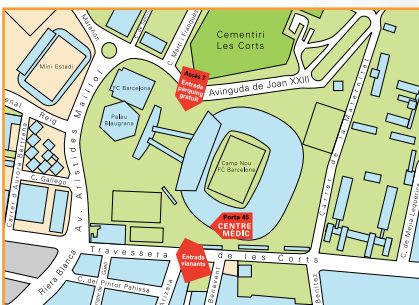
**Assistència
Sanitària
Col·legial**

Grup Assistència

CENTRE MÈDIC
FC Barcelona - Assistència Sanitària

Assistència Sanitària Col·legial, us comunica que des del passat mes de juny, s'ha posat en marxa el **Centre Mèdic** del Camp Nou per donar els serveis d'atenció immediata de **traumatologia i preoperatoris**.

Aquest centre és d'ús exclusiu pels nostres assegurats.

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL

Accés 18 del Camp Nou **Tel. 93 330 45 04**

JOAN BOIX, CONFIANÇA

Joan Boix Sans (soci número 63.974) va créixer a pagès, a Sant Feliu de Pallerols, a La Garrotxa. La seva mare era la mestra de l'escola i el seu pare combinava una modesta dedicació al sector ramader amb la feina a una fàbrica d'embotits. Ell va ser qui va contagiar el barcelonisme al seu fill Joan, que va néixer el 7 de gener del 1955.

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Àlex García / Eudald Picas (El 9)

En Joan Boix és un home tranquil que inspira confiança. Amb aquests elements, va anar bastint els fonaments de la seva empresa d'alimentació, Noel SA, que dirigeix amb la seva dona. I així, també amb discreció, es va guanyar la confiança dels membres de la Junta directiva del Barça, que el van acceptar per unanimitat com un membre més de l'òrgan rector del club. "Vull agrair públicament a l'Alexandro Echevarria que m'obris la porta del club. Va ser el meu avalador i després la resta de com-

panys de Junta ja van anar veient qui era en Joan Boix. Tots em van fer confiança i ara, en el dia a dia, treballo per fer-me'n mereixedor", explica a la REVISTA BARÇA.

Joan Boix també destaca que "la nitidesa en la manera de fer del president Joan Laporta i el seu equip és una de les coses que em van atraure. Jo feia temps que, com a soci del Barça, combregava amb aquest projecte". De fet, Boix va entrar en contacte amb la Junta directiva a través de l'actual responsable de Promoció de la

Fundació del club, l'Enric Massip. Segons l'ara directiu, "esportivament, l'Enric va ser un 10, però humanament és un 12. És un dels meus millors amics".

Al Barça, l'àmbit de gestió del directiu Joan Boix és l'Àrea Social, on treballa el món de les penyes. També dedica un esforç especial a la Fundació, des d'on impulsa la creació d'escoles al Marroc, al Camerun o al Brasil. Un dels seus grans objectius és que el soci se senti a prop del club.

Boix té molt clar què és això d'apropar-se al Barça quan es viu a comarques, fora de Barcelona. Assegura que com molts altres barcelonistes ho és per transmissió familiar. El seu pare era un gran culer, dels que tenien en Kubala la gran referència. El seu pare era dels que van viure la sotragada que va suposar la marxa de Kubala a l'Espanyol.

En Joan recorda les nits que va passar al costat de la ràdio, precisament amb el seu pare: "Si el Barça perdia, no sopava. A casa no teníem televisió i els partits els havíem de seguir per ràdio. A la plaça, a Sant Feliu, també fèiem servir

TEST BLAUGRANA

Un desig acomplert des que és a la Junta: Espero haver guanyat la confiança dels meus companys.

Un desig per acomplir durant aquest mandat: Deixar el club molt millor en l'aspecte esportiu, econòmic i social, i guanyar la Champions.

Una frase del Cant del Barça: Una bandera ens agermana.

Un entrenador i un jugador de referència: Frank Rijkaard d'entrenador i Johan Cruyff de jugador.

Una afició: Anar de viatge amb la dona i els fills.

Un racó del país per a desconnectar: Sant Feliu de Pallerols.

Un personatge històric: Admiro les persones que han fet avançar la humanitat, com és el cas de l'Alexander Fleming.

Un altre esport, a banda del futbol: La bicicleta tot terreny.

aquell mateix aparell per seguir els partits del Barça". Encara recorda de manera especial un Saragossa-Barça de la Copa de Fires. Jugava en Ramallets i el 'Pujolet' va marcar tres gols.

Joan Boix parla de la primera vegada que el van portar al Camp Nou. Tenia 9 anys i aquella anada a Barcelona, a 156 quilòmetres de casa, era un viatge sense retorn: era entrar de ple en l'univers simbòlic del barcelonisme.

Joan Boix celebra la responsabilitat del càrrec de directiu, però li sap greu que tant el seu pare com la seva mare no ho hagin pogut veure. "Els orígens de casa són ben humils. Vaig créixer en una família que em va ensenyar que el futur només podia passar pel compromís i pel sacrifici. És per això que als pares els hauria fet molta il·lusió la meua arribada a la Junta directiva d'una institució que per a ells significava molt". Amb un punt de sornegueria, Boix matisa que, ben mirat, si haguessin viscut per veure-ho "tampoc no s'ho haguessin cregut". Però qui no es consola és perquè no vol, i al Joan també l'omple saber que els seus admiradors més fervents són els seus nebots: el Tomàs, l'Àlex i l'Anna. Tres joves cu-

Criat en un entorn humil, avui dirigeix una empresa d'alimentació. Boix és de la generació que va gaudir amb el Cruyff jugador i amb l'anada massiva a Basilea

lers que sempre estan pendents de saber què fa el Barça i, és clar, el seu oncle.

Amb la seva arribada a la directiva, s'ha culminat un llarg procés de fidelitat als colors. Anys de barcelonisme que Boix va viure a La Garrtxa, però també a Barcelona, quan s'hi va desplaçar per cursar-hi els estudis de Medicina. Tot i l'obligació dels llibres i de les aules, Joan Boix va jugar a futbol i es va relacionar amb els equips inferiors del Barça, a la Peña Anguera. Assegura que va viure tota l'adolescència seguint el Barça. La recorda molt lligada a l'equip de la lliga del 73-74, la de Johan Cruyff, que era el seu ídol: "Continuo pensant que costarà molt que cap altre jugador el superi", confessa.

Basilea també és insuperable. La final de la Re-

copa del 79 va ser una fita única: el primer desplaçament massiu. En el seu cas, d'Olot a Suïssa, tot descobrint Europa, fent costat al Barça. "Va ser la primera expressió de catalanisme i de barcelonisme absoluts en uns temps encara difícils". Allà se'n va adonar de la potencialitat de la gent del Barça. Quan el barcelonisme es mou, és invencible. Avui Boix és metge, tot i que no n'exerceix. Amb la seva dona, l'Anna, dirigeix una empresa d'alimentació. I a ella i als seus fills, l'Albert i el Xavier, els agraeix que l'ajudin a combinar les obligacions del directiu i que l'animin a tirar endavant. "Som conscients que això és una etapa, que n'hem de gaudir al màxim". El Barça li ha fet confiança i ara, amb la complicitat dels seus, treballa per ser-ne mereixedor ■

QUINA NIT!...

RECITAL A ANFIELD

■ TEXT: Carles Cascante | FOTOS: Bevenrain

Anfield Road és un dels estadis més mítics del futbol europeu. En aquest camp, el 20 de novembre del 2001, el Barça hi va jugar un dels millors partits des que la Copa d'Europa va adoptar el format de la Lliga de Campions. The Kop, així s'anomena la grada més sorollosa d'Anfield, és espectacular. La gent no para d'animar. Només s'ha de veure com viuen l'himne que canten en tots els partits, l'autèntic referent de l'afició del Liverpool: el *You'll never walk alone*.

***You'll never walk alone* -mai no caminaràs sol-** va passar dels escenaris de Broadway als camps britànics gràcies a l'atzar. La peça és un dels punts forts del musical *Carousel*, de Rogers & Hammerstein, uns compositors d'èxit de comèdies musicals, un gènere molt apreciat pels anglesos i pels seus cosins, els nord-americans. *Carousel* es va estrenar l'any 45 en plena Segona Guerra Mundial. Gràcies a una lletra que parla de solidaritat es va convertir en una referència entre les persones que tenien familiars al front.

Però, per què s'ha convertit en un clàssic vinculat al futbol? La raó és per la popularitat que té entre els seguidors del Liverpool. El que no està tan clar és per què els Reds, gent robusta, majoritàriament obrers, van fer seva una cançó com aquesta, amb un punt sentimental que, a priori, tenia pocs números per triomfar en un en-

torn endurit pels torns a la fàbrica i als molls. L'explicació més estesa diu que als anys cinquanta per la megafonia d'Anfield Road sonava el *You'll never walk alone*. I un dia, per circumstàncies que encara avui es desconeixen, el disc no va sonar i The Kop, la graderia més popular d'Anfield, la va començar a cantar. L'experiència va agradar i The Kop la va incloure en el seu repertori, popularitzant la llegenda que avui també es pot escoltar al camp del Celtic de Glasgow o a Alemanya.

The Kop, la popular tribuna dempeus d'Anfield, es va enderrocar als anys noranta per a aixecar-ne una de nova. En el seu últim partit amb The Kop, Gerry Marsden, intèrpret amb el grup Pacemakers de la versió més estesa de la cançó, va cantar el *You'll Never Walk Alone* davant l'emoció dels milers d'aficionats del Liverpool que aquell dia deien adéu a la vella tribuna.

Partidàs per al record

El 20 de novembre del 2001, el Barça de Rexach va saltar a la gespa del mític Anfield per jugar-hi en partit de la Lliga de Campions. El Liverpool va aprofitar els dubtes inicials dels blaugranes. Va deixar la possessió de la pilota al Barça. Es tractava d'esperar per jugar a la contra i aprofitar la potència de Heskey i la velocitat d'Owen que, al minut 27, va fer l'1 a 0. Però el partit va canviar de fesomia i el Barça va començar a imposar la seva classe. El gol de l'empat va arribar

al minut 40, quan el Liverpool es llançava sobre la porteria de Bonano per rematar el partit i deixar-lo sentenciat. Kluivert va marcar després d'una gran passada de Rivaldo. Era l'1 a 1.

La segona meitat només va ser de color blaugrana –i això que el Barça va jugar amb la segona equipació, de color daurat. L'equip va fer el millor joc en molts anys a Europa, va dominar la possessió de la pilota fins a marejar absolutament els Reds. Anfield intuïa que la reacció del FC Barcelona anava de debò. I va arribar l'1 a 2.

La fitxa tècnica d'un 1 a 3 espectacular a la ciutat dels Beatles

Liverpool FC: Dudek, Carragher, Henchoz, Hyypia, Riise, Mc Allister (Berger, min. 69), Gerrard, Murphy, Smicer (Litmanen, min. 80), Heskey (Fowler, min. 65) i Owen.

Entrenador: Phill Thompson, per l'absència de Gerard Houllier, de baixa per problemes cardíacs.

FC Barcelona: Bonano, Christanval, Andersson, Frank de Boer, Coco, Xavi, Gabri (Rochemback, min. 56), Cocu, Kluivert (Reiziger, min. 88), Luis Enrique (Overmars, min. 16) i Rivaldo.

Entrenador: Carles Rexach.

Gols: 1-0, Owen, min. 27; 1-1, Kluivert, min. 40; 1-2, Rochemback, min. 65; 1-3, Overmars, min. 84.

Àrbitre: Hellmut Krung (Alemanya)

RECITAL A ANFIELD

Rochemback, que havia substituït Gabri, va tornar a marcar i els anglesos es van llançar a l'atac, cosa que Overmars va aprofitar per fer el tercer. El recital era blaugrana i el públic d'Anfield va aplaudir el joc del Barça, que aquella nit va fer un dels millors partits que se li recorden a les Illes Britàniques. El tercer gol va ser una gran obra d'enginyeria. El Barça va fer 28 passades, fins a marejar els jugadors del Liverpool. Va ser un minut de control blaugrana, de pànic Red, i la pilota va arribar a Xavi que, després d'una excel·lent assistència en profunditat, va deixar sol Overmars davant Dudek. L'holandès el va superar i va marcar l'1 a 3 definitiu. Era el minut 84. Aquell gol va provocar l'ovació de l'històric Anfield. El camp del Liverpool es va rendir davant la superioritat del Barça ■

ELYOU'LL NEVER WALK ALONE

*"When you walk through the storm
Hold your head up high
And don't be afraid of the dark
At the end of the storm
There's a golden sky
And the sweet silver song of the lark.
Walk on, through the wind
Walk on, through the rain
Though your dreams be tossed and blown
Walk on, walk on, with hope in your heart
And you'll never walk alone
You'll never walk alone
Walk on, walk on, with hope in your heart
And you'll never walk alone
You'll never walk alone."*

"Quan caminis a través de la tempesta,
manté el cap ben alt,
no temis la foscor,
al final de la tempesta hi ha un cel d'or
i el dolç cant de l'alosa.
Camina a través del vent,
camina a través de la pluja.
Encara que els teus somnis volin i siguin
sacsejats,
camina amb esperança en el teu cor.
I mai caminaràs sol,
mai més caminaràs sol,
camina, camina amb esperança en el teu cor".

TERRY VENABLES EL MISTER

L'EX

El futbol, un esport d'arrel anglesa, està ple de paraules que delaten quin és el seu origen. Del còrner al penal passant pel pressing o el gol. Una d'elles, també, és la de míster que s'ha convertit en un mot habitual per designar als entrenadors. Als anys 80, el Barça en va tenir un d'autèntic, tot i no ser el primer: Terry Venables.

■ TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Seguí / Alex García

Onze anys feia que el Barça no guanyava la Lliga. Tècnics de prestigi internacional com César Luis Menotti o Udo Lattek havien intentat acabar amb aquella mala ratxa sense massa sort. Ni l'arribada del crac del moment, Diego Armando Maradona, ho havia aconseguit. Però l'estiu de l'any 84, un anglès era presentat com a nou tècnic blaugrana. Terry Venables deixava el futbol de les illes per introduir-se en una manera de jugar i de pensar diferent: "Sabia que tindria una gran pressió, però per jugar t'has de mirar a tu mateix. Vaig tenir alguns problemes amb l'idioma però especialment en aquell temps el Barça estava acostumat a rebre gent amb altres llengües i mentalitats mentre que Anglaterra encara estava una mica tancada. Això em va ajudar i em va permetre poder gaudir molt del moment." Venables, amb la seva personalitat, va saber convèncer a aquell grup de jugadors que la seva manera de treballar, la seva filosofia provinent d'un futbol d'estil diferent al que es juga aquí, acabaria triomfant. I així va ser. I els resultats ben aviat li van donar la raó. L'extècnic anglès recorda, però, que la plantilla va ser la primera sorpresa: "La meua arribada va suposar un canvi del sistema. Recordo que quan vam guanyar la Lliga, Julio Alberto se'm va acostar i em va dir: ens pensàvem que estaves boig! Perquè quan vaig arribar els vaig donar indicacions oposades a les que havien estat acostumats fins el moment."

En aquelles tres temporades i escaig a la ban-

1985

queta del Barça va tenir a les seves ordres molts jugadors i a tots els recorda com si fos ahir. Destaca que en arribar es va trobar amb uns joves que venien del filial que el van sorprendre agradablement: “Teníem jugadors com Calderé i Rojo, que venien del Barça Atlètic. Recordo que me'ls vaig emportar a Andorra per fer la pretemporada i van tenir un rendiment excel·lent. Vaig pensar: “Aquests nois són molt bons! On han estat fins ara? .” I confessa la seva admiració per l'ara tècnic del Barça C: “Era un jugador magnífic. Segurament el millor jugador l'any que vam guanyar la lliga. Ell era el cor d'aquella manera de jugar.”

Però recordant-los a tots no se'n vol deixar a cap: “Tots eren bons. Vam preferir mantenir els mateixos jugadors sense fitxar massa perquè hi havia un bon bloc amb homes com Urruti, Gerardo, Alexanko o Migueli, que tenien experiència, Fradera, Moratalla i Pedraza que venien del planter i a més estaven Víctor, Carrasco, Schuster i Marcos, que era brillant. La clau és que sempre vam jugar com un bloc i que tothom tenia molt clar quines eren les seves funcions.”

Però la carrera esportiva de Terry Venables va viure dos moments especialment dolorosos. Un va ser a la banqueta del Barça i l'altra com a seleccionador anglès. El primer va ser la final de Sevilla i després la semifinal de l'Eurocopa del 96 que es va jugar a Wembley. En els dos casos el seu equip va acabar caient davant del

Era valent. Amb el seu joc basat en la pressió va guanyar la Lliga del 84/85, la que va començar amb un 0 a 3 al Bernabéu

seu públic i en la tanda de penals. A Venables li canvia el gest de la cara quan en parla: “Aquells van ser dos moments de molta decepció.”

Ara Venables ho veu tot des de la graderia quan acompanya al seu nét als partits del Chelsea. Tot i això encara es veu amb prou forces per tornar-hi. De moment ha estat nomenat nou seleccionador europeu d'exjugadors. “Encara estic enamorat d'aquest esport. Fa uns set anys vaig començar a tenir uns problemes al maluc que eren molt dolorosos i d'aquella manera era molt difícil entrenar. És per això que ara fa tot just un any em vaig operar i ara ja estic millor. Tot i això no busco res però si m'arriba una oferta interessant l'estudiaria. Fins llavors gaudeixo del futbol com un aficionat.” ■

2005

EN RECORD DE... JOSEP TORTOSA

JOSEP TORTOSA, EL CLAM DEL CAMP NOU

Nascut a Barcelona l'any 1930, Josep Tortosa va ser durant anys l'aficionat més enfervorit, el seguidor que amb els seus forts crits d'ànim arrossegava el públic de l'estadi amb tot el respecte a l'equip contrari i als àrbitres. Per a ell només existia el Barça.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: CDB

Josep Tortosa va ser una figura molt entranyanable i popular a les graderies del Camp Nou. El seu "Barça, Barça, Barça!", que anava repetint fent valer la potència de la seva veu, esdevingué un clàssic a l'estadi. La gent valorava la seva energia inesgotable a l'hora d'animar el Barça i la capacitat per no caure mai en la grolleria o l'insult. Des de la zona de tribuna, donava tota la volta a les graderies del camp. Sempre de cara al públic, aixecant els braços i animant sense parar. Gràcies a ell, els aficionats despertaven del seu ensopiment i el camp feia el xup xup de les grans nits, les que depassen l'anar fent dels diumenges de lliga, els partits de tres punts. Tortosa repetia el mateix ritual amb les seccions del club, que també gaudien del seu

fins i tot, a pagar de la seva pròpia butxaca el viatge d'alguns dels seus companys de travessia. Josep Tortosa era un barcelonista de soca-rel que, a més, podia presumir que a la seva joventut, als anys 50, havia estat atleta del club.

Val a dir, però, que a en Tortosa el barcelonisme li va portar més d'un maldecap. En un partit a Saragossa, el públic de La Romareda no va veure amb bons ulls els seus crits i se li va tirar a sobre, provocant un aldarull que va acabar amb la intervenció de la policia, amb la seva detenció i el seu pas per comissaria. I això que només s'havia limitat a animar el Barça. En una altra ocasió va tenir una topada amb el governador civil, en un partit que l'equip de bàsquet va jugar a l'antic Palau d'Esports de Barcelona. El go-

Amb un crit encomanadís de 'Barça, Barça, Barça' podia trencar el silenci eixordador de quan les coses no rutllen. Era un barcelonista tan passional com cívic

incansable suport al Palau Blaugrana. Els que el van conèixer recorden com l'endemà del partit havia de conviure inexorablement amb l'afonia de torn, cosa que no li permetia parlar amb la gent que l'anava a veure al seu quiosc de llamina-dures, al carrer Moianès, a Hostafrancs, un autèntic centre de reunió barcelonista.

Tortosa va ser als anys 70 l'home que aglutinava molts seguidors dels diversos equips del club —especialment del futbol i del bàsquet— i l'organitzador de molts desplaçaments, arreu de Catalunya, a la resta de l'Estat i al conjunt d'Europa. Va ser aleshores quan es van fer famosos els anuncis que es podien llegir a la premsa de Barcelona convocant els culers a viatjar amb l'equip sota el lema: "Barcelonistes! Seguiu al Barça amb Josep Tortosa." El seu afany de reclutar aficionats per tal d'acompanyar l'equip l'havia portat,

vernador, molest pel gestos i els crits d'en Tortosa, se li va apropar i amb un to amenaçador li va etzibar en castellà: "M'agradaria que quan vingués aquí la selecció espanyola vostè l'animés amb el mateix entusiasme i fervor que ara demostra cap al Barcelona". Els seus amics asseguren que el Josep Tortosa, que era un home pacífic, va quedar fred. I la gent, que mai va conèixer aquesta anècdota, es va sorprendre quan el va veure animant, diuen que amb una certa passió, l'equip espanyol quan poc després va disputar un partit a Barcelona.

Josep Tortosa va morir el 9 de maig del 1998 després d'una llarga malaltia que només cap al final el va retirar dels estadis i de la seva incansable activitat per recolzar l'equip. Els seus amics el recorden com una persona consagrada al Barça. En Tortosa, un exemple del barcelonista actiu ■

El crit més valent de l'estadi

El Barça perd i el públic, fred, s'ha encomanat del mal joc de l'equip. Al camp no es crida, la graderia sembla resignada. Un ominós silenci regna a l'estadi. Però de cop i volta se sent un crit potentíssim. Ve de tribuna. Una sola veu, digna d'un bon tenor, crida "Barça!, Barça!, Barça!". La reacció és immediata. El camp fa honor al Cant del Barça i esdevé un clam. Un home d'uns quaranta anys mou els braços amb ímpetu. Té la cara ben vermella. És cosa de l'esforç. Comença el seu periple des de tribuna i dona la volta a tot el camp amb el seu crit d'ànim que deixa al darrere una estela d'entusiasme. La gent es pregunta qui és aquest senyor que sent tant els colors blau i grana. Els socis més veterans el coneixen: "És en Josep Tortosa, un barcelonista que cada partit es deixa la veu pel Barça. La llàstima és que no n'hi hagin més com ell." Casualitat o no, aquell dia el Barça també va despertar i va acabar guanyant el partit. Aquesta anècdota, situada en un partit de lliga al Camp Nou dels anys 70 explica amb prou nitidesa la manera de ser, i de fer, d'aquest emblemàtic barcelonista.

PRODUCTE OFICIAL

Les pales de padel del BARÇA són **UN CLAM!!**

REF.: 10

REF.: AMA

REF.: CLUB

P.V.P.: 90 euros + despeses d'enviament
Aconseguix-la a les FCBOTIGA del Barça

Característiques tècniques:

- Marc: Fibras de carboni i vidre. 38 mm perfil
- Nucli: Goma Èva de densitat mitjana
- Zona d'impacte: Punt dolç ampliat per a major potència i densitat dual
- Pes: 355 gr / 375 gr.

Per a més informació i vendes:
649 479 512 · 963 374 036
artimark@artimark.es

FCB MERCHANDISING, S.L.

SPORTS OBSESSION PADEL DIVISION

L'enigma anterior: Per quin sobrenom era conegut Josep Elias, que va ser jugador del Barça i periodista esportiu?

La Pista: Es podia aplicar a molts periodistes de l'època

La Solució: *Corredisses*

Nom del guanyador: José María Pie Calaf (Soci 32.631)

Rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada per tots els jugadors del primer equip de futbol.

JOSEP ELÍAS EN 'CORREDISSES'

En una època on no existia la telefonia mòbil ni el fax ni els correus electrònics, els periodistes havien de fer cames si volien ser els primers en publicar una notícia. Si volien consultar una font i si volien assabentar-se de les declaracions d'un jugador o d'un directiu, els redactors havien de córrer amunt i avall per tancar els textos a temps a la redacció. Josep Elias va ser un exemple en moltes coses, també com a esportista, i com a periodista sempre va demostrar el seu afany per la feina ben feta i per l'exclusiva.

■ TEXT: Xavier G. Luque. Periodista de *La Vanguardia* | Fotos: Centre Documentació Barcelonista

El tarragoní Josep Elias i Juncosa és una de les figures cabdals del periodisme esportiu català de la primera meitat del segle XX i al mateix temps un personatge directament lligat als primers passos del Futbol Club Barcelona. Nascut a Tarragona al 1880, Elias va impulsar el coneixement i la pràctica de l'esport a casa nostra i en va donar exemple personal. Solia signar les seves cròniques amb el sobrenom de Corredisses, seguint un costum força arrelat a l'època. Així, en Daniel Carbó, l'autor de la història del Barça que es va publicar l'any 1924 en ocasió de les Noces de Plata de l'entitat blaugrana, signava Correquita. I també trobem el periodista i fotògraf Josep Maria Co de Triola, alies Passavolant...

Josep Elias va adoptar la signatura de Corredisses a principis del 1900, quan ja treballava a *La Veu de Catalunya*, on va col·laborar de manera habitual fins al juliol de 1936. Segons ell mateix explicava, el sobrenom li va posar un altre periodista, Raimon Casellas, en veure sovint com Elias entrava a la redacció d'una revolada, redactava ràpidament una notícia i tornava a marxar. Casellas va començar a parlar de "el de les corredisses"... i el nom va tenir èxit. Tant que el mateix Elias el va fer seu. Però Josep Elias és molt més que un periodista esportiu. La seva relació amb l'esport depassa amplament l'extensió d'aquest article.

Però cal, si més no, que quedi constància que entre els seus nombrosos càrrecs organitzatius va ser secretari de la Unión Velocipédica Española, membre del Comité Provincial de la Federación Gimnástica Española, directiu del Yacht Club, soci de mèrit del Sportmen's Club, fundador del Catalunya Lawn Tennis Club i del Reial Club Marítim de Barcelona i un llarg etcètera.

En l'àmbit periodístic, a més de treballar per *La Veu de Catalunya* i revistes fonamentals en la consolidació de l'esport a Catalunya com *Los Deportes* o *Stadium*, és important destacar la seva influència directa en la creació del primer Sindicat de Periodistes Esportius, una entitat que ben ràpidament va adquirir una força social considerable. I no és menys important la seva direcció de la biblioteca Los Sports, un conjunt de llibres fonamentals per a la divulgació esportiva a casa nostra. El primer número, dedicat al futbol, és avui dia una joia de bibliòfil, escrit pel propi Josep Elias i amb pròleg de Joan Gamper.

Corredisses va tenir una destacada participació en l'impuls de l'olimpisme català i des del 1913 va encetar una relació epistolar de gran importància amb el Baró de Coubertin, el recuperador dels Jocs Olímpics. Un dels punts claus per al llançament del moviment olímpic català cal situar-lo justament en una conferèn-

cia dictada per Josep Elias, el novembre del 1913. L'any 1920 es va desplaçar a Anvers per seguir les competicions olímpiques. Hi va anar acompanyat de Gamper i ho va aprofitar per demanar l'organització dels Jocs per a Barcelona. Amb tota justícia, l'any 1992, a tocar ja de la realització del somni olímpic barceloní, es va homenatjar el nostre protagonista com un dels gran precursors de l'olimpisme català.

Un dels fets menys coneguts de la biografia de Josep Elias té una relació molt directa amb el FC Barcelona. Perquè Corredisses, que va ser un dels primers socis del club i també un bon practicant del futbol, fins i tot va intervenir en un partit oficial del Barça, concretament el 23 de desembre del 1900, quan el club encara estava als seus inicis. Un partit, a més, indubtablement històric perquè es tracta del primer Barça-Espanyol. L'Espanyol, aleshores anomenat Sociedad Española de Foot-Ball, s'havia fundat pocs mesos abans i va exigir al Barça, format bàsicament per estrangers, que fes una excepció i presentés un equip íntegrament espanyol. Això va obrir la porta al que avui en diríem suplents i que en aquells temps eren els futbolistes dels anomenats segon, tercer i quart equips. Elias va entendre la trascendència personal del fet i va encarregar una fotografia d'estudi, molt típica de l'època, on

podem veure'l lluint amb orgull l'uniforme del Barça: una elegant camisa meitat blava i meitat grana, uns pantalons blancs que li arriben fins poc més avall dels genolls, avui en diríem pirates, i l'escut oficial del club al pit esquerre, el primer i històric emblema del Barça, el que en forma de romb reproduïa l'escut de la ciutat. L'alineació del Barça en

aquell partit la van formar Reig, Negre, Carralt, Vidal, Cabot, Elias, Llorens, Blanco, Quintana, Margarit i Durà. El resultat va ser d'empat a zero.

La vida de Corredisses, com la de tots els espanyols, va patir un tomb l'any 1936. En el seu cas, perquè es va veure doblement perseguit. Primer, per la seva condició de catòlic i,

acabada la guerra, per catalanista. Li retreien especialment la seva militància a la Lliga Regionalista. L'any 1939 el van expulsar de la feina, al Banco Español de Crédito i malgrat els avals presentats i els testimonis de diversos companys de feina va perdre tots els drets. Josep Elias i Juncosa, Corredisses, va morir a Barcelona el 28 de gener de 1944 ■

**EL NOU
ENIGMA**

Quina anècdota relaciona els jugadors Ramallets, Sagarra, Gràcia, Torres i Vergés amb Fabián Estapé, llavors directiu, en un moment clau de la història del Barça?

LA PISTA:

Havia de ser un secret

Les respostes es poden fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: Revista Barça. Av. d'Àrístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@club.fcbarcelona.com

Creix amb el Barça

El FC Barcelona vetlla perquè els més joves, des del moment del seu naixement i fins els 18 anys, gaudeixin de tots els avantatges de ser soci. Amb la campanya 'Creix amb el Barça' el club es vol apropar als socis alevins i infantils a través de nous avantatges i activitats dissenyades exclusivament per a aquest grup.

A partir del febrer del 2006, s'inicia un nou programa mitjançant el qual els nous socis i sòcies alevins i infantils rebran un especial obsequi de benvinguda. A més, els socis que canviïn de categoria, d'aleví a infantil (en fer els 6 anys) o d'infantil a sènior (en fer els 14 anys) rebran un record especial. D'altra banda, també serà reconeguda la majoria d'edat dels socis blaugrana, donat que a partir d'aleshores seran identificats com a socis sènior i tindran dret a vot. El FC Barcelona vol, així, demostrar el seu interès primordial pel seu jovent. En el cas dels nadons, per exemple, es continuarà aquesta temporada amb la campanya 'T'ho

està demanant a crits' on s'obsequia els nadons de 0 a 1 any amb una cistella de productes diversos del FC Barcelona.

Una de les activitats que oferim per aquest Nadal exclusivament adreçada a Alevins i Infantils és una "Mostra de dibuixos blaugrana". Els socis i sòcies alevins i infantils poden enviar els seus dibuixos a l'OAB, on seran exposats. Els millors sortiran publicats als mitjans de comunicació habituals del club. A més, la setmana posterior a Reis, se sortejaran 10 samarretes oficials entre totes les felicitacions participants. La samarreta estarà personalitzada amb la signatura del jugador preferit de cada guardonat.

Mostra de dibuixos blaugrana

Qui pot participar-hi? Els socis alevins i infantils

Amb quin tema? Felicitar el Nadal i l'Any Nou a qui es vulgui. Pot ser un jugador del Barça, un equip del club, els socis o a tots els barcelonistes.

Com s'ha de fer arribar? Lliurant el dibuix a l'OAB.

Per correu ordinari – OAB – Joan XXIII, s/n – 08028 Barcelona. O bé per correu electrònic a l'adreça oab@club.fcbarcelona.com

Format del dibuix: DIN-A-4, en color o en b/n.

Quina tècnica s'ha de fer servir? qualsevol. Colors, aquarel·les,...

S'ha d'adjuntar l'edat, el nom sencer i el número de clau de soci.

Un nou avantatge per als socis del FC Barcelona

OBSEQUI D'UNA MÀQUINA DE CAFÈ D'ÚLTIMA GENERACIÓ AMB EL "CAFÈ DELS SOCIS"

Fruit de l'acord amb Bianchi Group,

que és un dels principals productors mundials de màquines de cafè, aquesta temporada el club ofereix l'oportunitat única de rebre com a obsequi una màquina de cafè 'espresso' amb sistema monodosi que està valorada en 200 euros, i gaudir d'un cafè de qualitat envasat al buit i d'alta qualitat a bon preu. És una oferta exclusiva per als socis amb la limitació d'una cafetera per domicili. La màquina de cafè se serveix amb el primer lot de productes, que inclou 150 monodosis de cafè 'espresso' 100% natural, 25 dosis de cafè descafeïnat i 25 dosis de te a la llimona. Per un preu de 59€ s'inclou el lot de productes, la màquina d'obsequi i les despeses d'enviament a les comarques de Barcelona. Les posteriors recarregues de 150 dosis de producte tindran un preu de 38,5 € ■

Com es pot aconseguir aquesta cafetera?

Aquesta màquina de cafè es pot aconseguir omplint el cupó que es pot trobar encartat en aquest mateix número de la REVISTA BARÇA. També es pot demanar trucant al telèfon 902 222 216 o entrant al web: www.saborbianchi.com/fcb

Per fer la sol·licitud s'haurà de fer servir la identificació amb la clau, el número de soci i el codi PIN.

Aquesta oferta és vàlida fins al dia 30 de juny del 2006.

Aquesta és una raó més per a ser soci del FC Barcelona.

SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.com

SEU SOCIAL

Tel: 902 18 99 00 - Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB)

oab@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a divendres, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
- Taquilles Boulevard
De dilluns a dissabte, de 10 a 18 h.
Diumenge i festius, de 10 a 14 h.
- Taquilles del camp (a la zona dels gols)
De les 11 h. fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA

museu@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 18.30 h.
- Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h.
- Els dies de Lliga de Campions, de 10 a 13 h.

PREUS

- Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.

No-socis: Museu 6 euros i Museu + Tour estadi 9,90 euros Infantil (fins a 13 anys): Museu 4,50 euros i Museu + Tour Estadi 7,50 euros

NOTA: L'1 i el 6 de gener i el 25 de desembre, el Museu està tancat.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ BARCELONISTA

centre.documentacio@club.fcbarcelona.com

L'accés és lliure. Els no-socis, però, l'han de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

- Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA

shop@fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
- Diumenges 10 a 14.30 h.

PISTA DE GEL

pistadegel@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
- Dimecres i divendres fins a les 20 h.
- Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 i de 17.15 a 20.45 h.

PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):

- Socis FC Barcelona 6,80 euros; No-socis 9,20 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden comprar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

'MERCHANDISING'

BARÇA TOONS, ELS REIS D'AQUEST NADAL

Ja és Nadal! I en unes dates tan especials els Barça Toons volen entrar a la llar de tots els barcelonistes. Ara podeu apropar als més petits de la casa el reflex més fresc, modern i simpàtic dels jugadors, a través d'una àmplia oferta de productes.

En aquests articles i en la gama de productes de Nadal, els socis del club tenen un 5% de descompte. Els punts de venda són les FCBotigues situades al Camp Nou, al Centre Comercial Maremagnum, a la Sagrada Família, a l'Estació de Sants, a l'Aeroport i a Les Palmes de Gran Canària. I a través d'Internet, la FCBotiga on-line www.fcbarcelona.com, que ofereix als socis un 10% de descompte en tots els articles.

Nous productes Barça Toons

Calendari sobretaula 2006

4 €

Funda mòbil

5 €

Lot 3 calcetes

12,65 €

Bufanda polièster

14,20 €

Gorra Pescador

15,70 €

Parxís i Oca

16,50 €

Gorra i samarreta (50% cotó & 50% polièster)

11 € i 17,50 €

"Pelele" (pijama d'una peça)

19,80 €

Pràctic polar

5,95 €

Conjunt Polar (en vermell o blau)

16,50 €

Ulleres d'esquiar (petit / gran)

28,5 - 32 €

Pijama

44 €

'MERCHANDISING' NADAL

Productes FCBarcelona

Tassa FCBarcelona

6 €

Agenda Deusto 2006

Pàgina setmana

15,95 €

Figura d'acció FCBarcelona

3 mides (7,15 i 30 cm)

24,50 € (15 cm)

Pilota FCBarcelona
Groga / Blava

21 €

Corbates
FCBarcelona

22,90 €

Ratolí inalàmbric

29,50 €

Figura articulada de Bandai

29,90 €

Pilota FCBarcelona
històrica

30 €

Llibre "Els mites del Barça"
català-castellà-anglès

45 €

Rellotge Viceroy dona
corretja cautxu blava

99 €

Rellotge Viceroy Dona
corretja metàl·lica

129 €

Rellotge Viceroy home
cautxu negre

139 €

El carnet de soci, el millor regal

Aquest Nadal el carnet de soci es pot convertir en un regal inoblidable per a qualsevol barcelonista. Amb ell tindrà l'oportunitat de formar part del millor club poliesportiu del món.

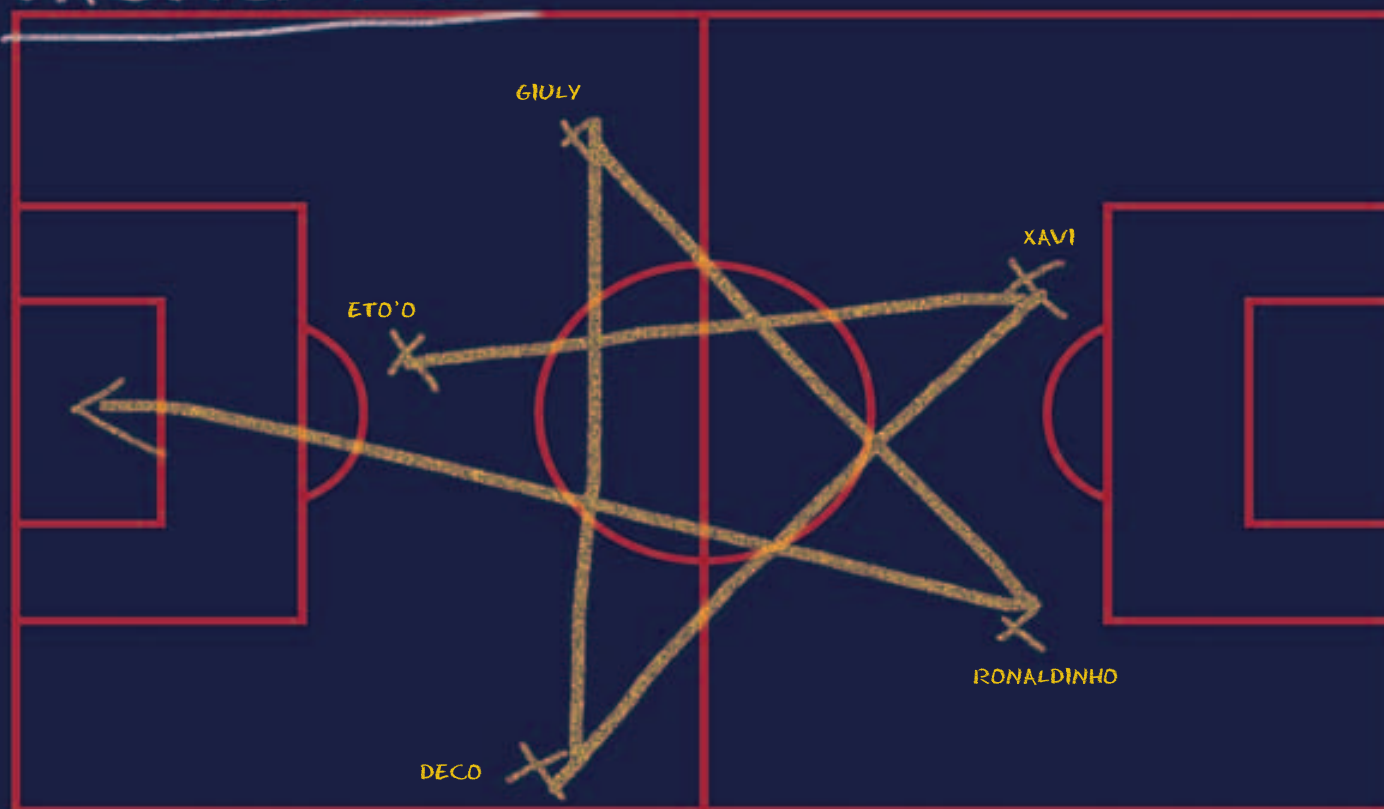
El Paquet Regal "Siguem Socis" inclou la quota de soci del primer any, una exclusiva samarreta d'El Gran Repte i una targeta de regal personalitzada. Aconseguiu el vostre paquet Regal "Siguem Socis" a:

- www.fcbarcelona.com
- 902 1899 00 / +34 93 496 36 00 (si truqueu des de fora de l'Estat)
- OAB (Camp Nou) - Espai Siguem Socis

Socis Socis FCB	Quota anual*
Aleví (0-5 anys)	40€
Infantil (6-14 anys)	75€
Sènior (+15 anys)	147€

* Preus vàlids fins el 31/12/07.

TÀCTICA FCB

PATROCINADOR OFICIAL DEL
FUTBOL CLUB BARCELONA

Fins a on has portat la teva afició pel Barça?

DIGITAL
Q1

Envia'ns les teves millors fotos, on se't vegi amb algun motiu blaugrana

1

Oriol Olarte Pérez. Soci número 59.622

L'Oriol i el seu germà Joan es van trobar dos soldats romans a les portes del Coliseu de Roma. Un d'ells va estar a punt de perdre el coll. L'orgull pels colors del Barça ens fan pensar en la victòria final. El triomf en el nostre concurs ja el tenen.

2

Josep Vila i Parcerisa. Sòcia número 107.632

En Josep, amb la seva família, va anar a trobar-se amb un fan de Ronaldinho a Tibu Sapaà, al nord del Camerun. Una mostra més de l'afició pels colors del Barça arreu.

3

Ferran Gutiérrez Cuairan. Soci número 61.87724.351

En Ferran va superar els guardians romans de l'entrada del Coliseu. Ell sí que sabem que va aconseguir batre els soldats. Ens envia aquesta foto que ho demostra i es bateja com l'emperador blaugrana Ferran I.

FUJIFILM
Proveïdor Oficial del Barça

Correu: Revista Barça - Av. d'Àrístides
Maillo, s/n - 08028 Barcelona
e-mail: revista@club.fcbarcelona.com

Per participar al concurs fotogràfic Foto Barça has d'enviar una carta amb les teves dades personals, el telèfon, el teu número de soci o Gent del Barça i la fotografia corresponent o bé, un e-mail a: revista@club.fcbarcelona.com, amb les mateixes dades, i la teva fotografia digitalitzada en alta resolució. Les fotografies més originals es publicaran en aquesta secció i d'aquestes en sortirà un guanyador.

Ok Lliga Supercopa d'Europa Copa d'Europa Copa del Rei Supercopa d'Espanya

Tenim molt en comú: la millor selecció

sorli discau

Patrocinador principal de
la secció d'hoquei patins

També t'oferim la millor selecció
de lots i cistelles de Nadal per a empreses
i particulars.

Visita'ns al carrer Ausías Marc, 107-111 o demana'ns informació
al Tel.: **932 651 106** o a la nostra web www.sorlidiscau.es

PROMOCIONS

DESCOMPTES SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar	Més informació 902 42 40 45
	15% d'estalvi en el terme fix de gas 7% d'estalvi* en el consum de gas 2.50% d'estalvi en la factura de la llum <small>* Descompte del 5% si sols es contracta gas. Consulta promoció del 10% de descompte en el consum de gas. oferta vàlida fins 31/12/05.</small>	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	10% descompte a tots els socis del Barça	Amb el carnet de soci (senior) www.bauhaus.es
	Descomptes especials en els desplaçaments a través del RACC	Més informació 902 50 60 70 www.racc.es
	Tarifes especials: cada vegada que el Barça guanyi a la lliga, el dimarts següent all vueling cities des de 15€	Més informació 902 495 902 www.vueling.com/fcbarcelona
	Descompte del 20% Pack anual: 29€/any	Més informació 902 15 20 25
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles	Codi client per als socis del FC BARCELONA: 1301127 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

Acords amb altres entitats

	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot de 200 monodosi de cafè i té, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
	10% forfet estiu/hivern (excepte del 25 desembre al 6 de gener) + una sessió de jump gratuïta
	Entrades a preu de dia de l'espectador: De dilluns a divendres (no festius)
	10% de descompte en les entrades
	3€ de descompte en: • Entrada Completa • Entrada Emblemàtica • Entrada de menors de 120 cm
	5% de descompte en els seus productes a Catalunya

DESCOMPTES
AL CLUB

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els següents avantatges:

Pista de Gel:
descompte del 25%.

Museu:
accés lliure al Museu i tour guiat.

Sales i espais: 30% de des-

compte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.

Fcbotiga: 5% de descompte en els productes a la venda.

Botiga on-line: 10% de des-

compte a través de www.shop.fcbarcelona.com

Camp de futbol 7: 30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.

A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club: www.fcbarcelona.com

— Encerta amb la teva assegurança

No deixis passar aquesta oportunitat exclusiva **per als socis del Barça**.
Contracta ara una assegurança d'automòbil o llar amb Winterthur i gaudeix d'interessants avantatges.

Contacta avui mateix amb el teu assessor d'assegurances o truca al **902 42 40 45**.

FCBARCELONA

Patrocinador principal de la secció
de Bàsquet del FC Barcelona

winterthur

www.winterthur.es

HITACHI

Inspire the Next

Dels **68,6 bilions** de colors
que reproduïxen les pantalles de plasma **Hitachi**,
nosaltres ens quedem **aquests dos**.

HITACHI PROVEÏDOR OFICIAL DEL FUTBOL CLUB BARCELONA

PLASMA TV • LCD TV • DVD CAM

Per a més informació: www.hitachidigitalmedia.com